

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 84

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52
31 marca 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Wersja skodyfikowana)** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 261/2009 z dnia 30 marca 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 18
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 262/2009 z dnia 30 marca 2009 r. ustanawiające wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interogatorów modu S dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej ⁽¹⁾** 20

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/302/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie podpisania oraz tymczasowego stosowania Umowy między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych 33

Umowa między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych 34

Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

2009/303/WE, Euratom:

- ★ Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 25 marca 2009 r. dotycząca mianowania dwóch sędziów Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich 43

Komisja

2009/304/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 30 marca 2009 r. w sprawie mianowania dwunastu członków Europejskiego Komitetu Doradczego ds. Statystyki ⁽¹⁾ 44

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 260/2009

z dnia 26 lutego 2009 r.

w sprawie wspólnych reguł przywozu

(Wersja skodyfikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając akty ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz akty dotyczące przetworzonych produktów rolnych, przyjęte na podstawie art. 308 Traktatu, w szczególności w zakresie, w jakim przewidują one odstępstwo od ogólnej zasady, według której ograniczenia ilościowe lub środki o równoważnym skutku mogą być zastępowane jedynie środkami przewidzianymi w tych aktach,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3285/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 518/94⁽¹⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione⁽²⁾. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości należy sporządzić jego wersję ujednoliconą.
- (2) Wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach.
- (3) Wspólnota zawarła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu, zwaną dalej „WTO”. Załącznik 1A do tego Porozumienia zawiera między innymi Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT 1994) oraz Porozumienie w sprawie środków ochronnych.
- (4) Porozumienie w sprawie środków ochronnych spełnia zadanie wyjaśnienia i wzmocnienia wymogów GATT

1994, w szczególności określonych w art. XIX. Porozumienie zobowiązuje do eliminacji środków ochronnych, które omijają te wymogi, takich jak dobrowolne ograniczenie wywozu, uzgodnienia porządkujące handel i inne podobne uzgodnienia dotyczące przywozu lub wywozu.

- (5) Porozumienie w sprawie środków ochronnych obejmuje także produkty sektora węgla i stali. Wspólne reguły przywozu, w szczególności odnoszące się do środków ochronnych, dotyczą zatem również tych produktów, bez uszczerbku dla ewentualnych środków przewidujących stosowanie porozumienia dotyczącego w szczególności produktów sektora węgla i stali.
- (6) Produkty włókiennicze objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 517/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu⁽³⁾ podlegają szczególnemu traktowaniu na poziomie wspólnotowym i międzynarodowym. Produkty te powinny zatem zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (7) Komisja powinna być informowana przez państwa członkowskie o wszelkich zagrożeniach wynikających z tendencji przywozowych, które mogłyby wymagać wspólnotowego nadzoru lub zastosowania środków ochronnych.
- (8) W takich przypadkach Komisja powinna badać zasady i warunki, na jakich dokonuje się przywozu, tendencje przywozowe, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz, w razie konieczności, środki, które mają być zastosowane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 53.

⁽²⁾ Zob. załącznik II.

⁽³⁾ Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 1.

- (9) W przypadku zastosowania uprzedniego wspólnotowego nadzoru, dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu powinno być uzależnione od przedstawienia dokumentu nadzoru spełniającego jednolite kryteria. Dokument taki powinien być, na zwykły wniosek importera, wystawiany przez organy państw członkowskich w określonym terminie, jednak bez przyznawania importerowi w wyniku tego prawa do przywozu. Dlatego też dokument nadzoru powinien być ważny tylko w okresie, w którym reguły przywozu pozostają niezmienione.
- (10) Państwa członkowskie i Komisja powinny dokonywać, w możliwie najpełniejszym zakresie, wymiany informacji wynikających ze wspólnotowego nadzoru.
- (11) Zadaniem Komisji i Rady jest przyjęcie środków ochronnych uzasadnionych interesami Wspólnoty. Interesy te powinny być traktowane całościowo i powinny obejmować w szczególności interesy producentów wspólnotowych, użytkowników i konsumentów.
- (12) Zastosowanie środków ochronnych przeciwko państwu członkowi WTO może być rozważane jedynie w przypadku, gdy przywóz danego produktu do Wspólnoty został na tyle znacząco zwiększony oraz został dokonany na takich zasadach i warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody producentom wspólnotowym wytwarzającym produkty podobne lub bezpośrednio konkurujące, chyba że zobowiązania międzynarodowe pozwalają na odstępstwo od tej reguły.
- (13) Terminy: „poważna szkoda”, „zagrożenie poważną szkodą” oraz „producenci wspólnotowi” powinny zostać zdefiniowane, a kryteria ustalania szkody powinny zostać wyraźnie określone.
- (14) Zastosowanie jakiegokolwiek środka ochronnego powinno być poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym, z zastrzeżeniem że w pilnych przypadkach Komisja może zastosować środki tymczasowe.
- (15) Powinny istnieć szczegółowe przepisy w sprawie wszczęcia postępowań wyjaśniających, wymaganych inspekcji i kontroli, dostępu przez kraje wywozu oraz strony zainteresowane do zebranych informacji, wysłuchiwanie stron oraz zapewnienia możliwości przedstawienia stanowiska przez strony.
- (16) Przepisy w sprawie postępowań wyjaśniających wprowadzone niniejszym rozporządzeniem nie naruszają wspólnotowych lub krajowych przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej.
- (17) Niezbędne jest także określenie terminów wszczęcia postępowań wyjaśniających oraz ustalenie, czy środki są odpowiednio dla zapewnienia szybkiego dokonania takich ustaleń, w celu zwiększenia pewności prawa dla podmiotów gospodarczych.
- (18) W przypadkach gdy środki ochronne przyjmują postać kontyngentu, wielkość kontyngentu powinna zostać w zasadzie ustalona na poziomie nie niższym niż średnia wielkość przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat.
- (19) W przypadkach gdy kontyngent jest rozdzielany między państwa będące dostawcami, wielkość kontyngentu dla każdego państwa może być ustalona na mocy umowy z takim państwem lub poprzez odniesienie do poziomu przywozu w reprezentatywnym okresie. Niemniej możliwe powinno być odstępstwo od tych reguł, w przypadku wystąpienia poważnej szkody oraz nieproporcjonalnego wzrostu przywozu, pod warunkiem że przeprowadzone zostaną odpowiednie konsultacje pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO.
- (20) Należy określić maksymalny czas obowiązywania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące przedłużania obowiązywania, stopniowej liberalizacji oraz przeglądu takich środków.
- (21) Należy określić okoliczności, w których produkty pochodzące z rozwijającego się kraju, będącego członkiem WTO, mają być wyłączone z zakresu stosowania środków ochronnych.
- (22) Nadzór lub środki ochronne ograniczone do jednego lub kilku regionów wspólnotowych mogą okazać się bardziej skuteczne niż środki stosowane na obszarze całej Wspólnoty. Jednakże takie środki powinny być dozwolone tylko wyjątkowo oraz gdy nie ma dla nich alternatywy. Niezbędne jest zapewnienie, aby środki te były tymczasowe oraz powodowały możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (23) Dla uzyskania jednolitości reguł przywozu, formalności, których dopełnić mają importerzy, powinny być uproszczone oraz jednakowe niezależnie od miejsca, w którym produkty przechodzą odprawę celną. W tym celu pożądanym jest, aby wszystkie formalności dokonywane były na podstawie formularza odpowiadającego wzorowi załączonemu do niniejszego rozporządzenia.
- (24) Dokumenty nadzoru wystawione w związku ze wspólnotowymi środkami nadzoru powinny być ważne w całej Wspólnocie, niezależnie od państwa członkowskiego ich wystawienia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Zasady ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu produktów pochodzących z państw trzecich, z wyjątkiem:

- a) produktów włókienniczych podlegających szczególnym regułom przywozu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 517/94;
- b) produktów pochodzących z niektórych państw trzecich wymienionych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 519/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich⁽¹⁾.

2. Produkty, o których mowa w ust. 1, mogą być swobodnie przywożone do Wspólnoty oraz, bez uszczerbku dla środków ochronnych, które mogą być podjęte na mocy rozdziału V, nie podlegają odpowiednio żadnym ograniczeniom ilościowym.

ROZDZIAŁ II

Wspólnotowa procedura powiadamiania i konsultacji

Artykuł 2

Jeżeli tendencje przywozu mogą wskazywać potrzebę zastosowania nadzoru lub środka ochronnego, państwa członkowskie powiadamiają o tym Komisję. Informacja ta zawiera dostępne dowody określone na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 10. Komisja bezzwłocznie przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 3

1. Konsultacje podejmuje się na wniosek państwa członkowskiego albo z inicjatywy Komisji.

2. Konsultacje przeprowadzone są w terminie ośmiu dni roboczych od otrzymania przez Komisję informacji określonych w art. 2 oraz, w każdym przypadku, przed wprowadzeniem jakichkolwiek wspólnotowych środków ochronnych lub zastosowaniem wspólnotowego nadzoru.

Artykuł 4

1. Konsultacje odbywają się w ramach komitetu doradczego, zwanego dalej „Komitetem”, składającego się z przedstawicieli każdego z państw członkowskich oraz przedstawiciela Komisji jako przewodniczącego.

2. Posiedzenia Komitetu zwoływane są przez przewodniczącego. Dostarcza on państwom członkowskim wszelkich niezbędnych informacji w możliwie najkrótszym terminie.

3. Konsultacje dotyczą w szczególności:

- a) warunków przywozu, tendencji przywozowych oraz różnych aspektów sytuacji gospodarczej i handlowej w odniesieniu do danego produktu;
- b) środków, które ewentualnie mają być podjęte.

4. Konsultacje mogą, w razie konieczności, odbywać się w formie pisemnej. W takim przypadku Komisja powiadamia państwa członkowskie, które mogą, w terminie od pięciu do ośmiu dni roboczych, określonym przez Komisję, wyrazić swoją opinię lub zwrócić się o odbycie ustnych konsultacji.

ROZDZIAŁ III

Wspólnotowe postępowanie wyjaśniające

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla art. 8 wspólnotowe postępowanie wyjaśniające wszczyna się przed zastosowaniem każdego środka ochronnego.

2. Postępowanie wyjaśniające ma na celu ustalenie, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 10, czy przywóz danego produktu powoduje lub zagraża spowodowaniem poważnej szkody dla producentów wspólnotowych.

3. Stosuje się następujące definicje:

- a) „poważna szkoda” oznacza ogólne istotne pogorszenie sytuacji producentów wspólnotowych;
- b) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której wystąpienie jest wyraźnie nieuchronne;
- c) „producenci wspólnotowi” oznaczają wszystkich producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych, działających na terytorium Wspólnoty, jak również producentów, których łączna produkcja produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych stanowi znaczącą część całkowitej wspólnotowej produkcji tych produktów.

Artykuł 6

1. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja stwierdza, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zawiadomienie takie:

- a) zawiera streszczenie otrzymanej informacji oraz wzywa do przekazywania Komisji wszelkich istotnych informacji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 89.

b) określa termin, do którego zainteresowane strony mogą przedstawiać swoje opinie na piśmie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w postępowaniu wyjaśniającym;

c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodne z ust. 4.

Komisja wszczyna postępowanie wyjaśniające działając we współpracy z państwami członkowskimi.

2. Komisja zbiera informacje, które uzna za niezbędne, oraz, w przypadkach uznanych przez nią za uzasadnione, po odbyciu konsultacji z Komitetem, Komisja sprawdza uzyskane informacje u importerów, przedsiębiorców, przedstawicieli, producentów, w zrzeszeniach i organizacjach handlowych.

Przy wykonywaniu tego zadania Komisję wspierają urzędnicy państwa członkowskiego, na terenie którego informacje są sprawdzane, o ile zażąda tego państwo członkowskie.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek i zgodnie z określonymi przez nią procedurami, posiadane przez nie informacje dotyczące rozwoju rynku produktów objętych postępowaniem wyjaśniającym.

4. Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w ust. 1 akapit pierwszy, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z postępowaniem wyjaśniającym, inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Wspólnoty lub państw członkowskich, pod warunkiem że informacje te są istotne dla sprawy i nie są poufne w rozumieniu art. 9 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w postępowaniu wyjaśniającym.

Zgłoszący się, zainteresowane strony mogą przedstawić Komisji swoje stanowisko w sprawie wymienionych informacji. Opinie te mogą zostać uwzględnione, jeżeli są poparte wystarczającymi dowodami.

5. Komisja może wysłuchać zainteresowane strony. Wysłuchanie stron musi być przeprowadzone w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik postępowania wyjaśniającego rzeczywiście może wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

6. Jeżeli informacje nie są dostarczone w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu lub określonych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia, albo, gdy postępowanie wyjaśniające napotkało poważne przeszkody,

ustaleń można dokonywać na podstawie dostępnych faktów. Gdy Komisja stwierdza, że któraś z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, nie uwzględnia ona takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.

7. Jeżeli po odbyciu konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja stwierdza, że nie ma wystarczających dowodów, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania wyjaśniającego, informuje ona państwa członkowskie o swojej decyzji w terminie jednego miesiąca od otrzymania od nich informacji.

Artykuł 7

1. Kończąc postępowanie wyjaśniające Komisja przedstawia Komitetowi sprawozdanie o jego wynikach.

2. Jeżeli w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uzna, że zastosowanie wspólnotowego nadzoru lub środków ochronnych nie jest konieczne, postępowanie wyjaśniające zostaje zakończone w ciągu jednego miesiąca, po odbyciu uprzednich konsultacji z Komitetem.

Decyzja o zakończeniu postępowania zawierająca główne wnioski z postępowania oraz streszczenie powodów jego zakończenia jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Jeżeli Komisja uzna, że zastosowanie wspólnotowego nadzoru lub środków ochronnych jest konieczne, podejmuje ona niezbędne decyzje zgodnie z rozdziałami IV i V, w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może ulec przedłużeniu o maksymalnie dwa miesiące; w takim przypadku Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podając przedłużony termin oraz streszczenie powodów tego przedłużenia.

Artykuł 8

1. Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają możliwości wprowadzenia, w dowolnym momencie, środków nadzoru zgodnie z art. 11–15 lub tymczasowych środków ochronnych zgodnie z art. 16, 17 i 18.

Tymczasowe środki ochronne są stosowane:

a) w okolicznościach krytycznych wymagających podjęcia natychmiastowych działań, gdyż opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia; oraz

b) gdy wstępne rozpoznanie dostarcza oczywistych dowodów, że zwiększony przywóz spowoduje lub grozi spowodowaniem poważnej szkody.

Okres stosowania takich środków nie może przekroczyć 200 dni.

2. Tymczasowe środki ochronne przybierają formę podwyższenia poziomu istniejących opłat celnych, niezależnie, czy opłaty te wynoszą zero, czy więcej, jeżeli działanie takie może zapobiec poważnej szkodzie lub ją naprawić.

3. Komisja podejmuje niezwłocznie wszelkie środki wyjaśniające, jakie są jeszcze konieczne.

4. Jeżeli środki tymczasowe zostaną uchylone z powodu niewystąpienia poważnej szkody lub niewystąpienia groźby jej powstania, opłaty celne pobrane w wyniku wprowadzenia środków tymczasowych zostają zwrócone tak szybko, jak to możliwe. Stosuje się wówczas procedurę określoną w art. 235 i następnym rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾.

Artykuł 9

1. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są tylko do celów, dla których zostały zebrane.

2. Rada, Komisja, państwa członkowskie ani też ich urzędnicy nie ujawnią żadnych informacji o poufnym charakterze uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia lub jakichkolwiek informacji dostarczonych z zastrzeżeniem poufności bez uzyskania wyraźnej zgody osoby, która tych informacji udzieliła.

3. Każdy wniosek o zastrzeżenie poufności określa, z jakich powodów informacja jest poufna.

Jednakże, jeżeli okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, a osoba udzielająca informacji nie wyraża zgody na ich upublicznienie ani nie zezwala na ujawnienie tych informacji w zarysie lub streszczeniu, informacji tych można nie uwzględniać.

4. Informacja jest uważana za poufną w każdym przypadku, gdy jej ujawnienie może wyrzucić poważny negatywny wpływ na sytuację osoby, która dostarczyła takich informacji, lub na źródło tych informacji.

5. Ustępy 1–4 nie wykluczają możliwości powołania się przez organy wspólnotowe na informacje ogólne oraz, w szczególności, na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 10

1. Tendencje przywozowe, warunki ich kształtowania, a także poważne szkody dla producentów wspólnotowych lub groźby ich wystąpienia wynikające z takich przywozów są badane przy uwzględnieniu w szczególności następujących czynników:

a) wielkość przywozu, w szczególności, gdy nastąpiło znaczące jego zwiększenie w liczbach bezwzględnych lub w porównaniu do poziomu produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie;

b) ceny importowe, w szczególności, gdy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe w porównaniu z cenami produktów podobnych we Wspólnocie;

c) wynikający z powyższych czynników wpływ na wspólnotowych producentów, wskazywany przez zmiany takich czynników gospodarczych jak:

— produkcja,

— stopień wykorzystania mocy produkcyjnych,

— zapasy,

— sprzedaż,

— udział w rynku,

— ceny (to znaczy obniżenie cen lub zapobieżenie wzrostowi cen, który nastąpiłby w normalnych warunkach),

— zyski,

— stopa zwrotu z inwestycji,

— przepływ środków pieniężnych,

— zatrudnienie;

d) czynniki inne niż tendencje w przywozie, które powodują lub mogą powodować szkodę dla danych producentów wspólnotowych.

2. W przypadku domniemanej groźby poważnej szkody Komisja bada również, czy jest jednoznacznie przewidywalne, że dana sytuacja rzeczywiście może doprowadzić do poważnej szkody.

W tym przypadku można wziąć pod uwagę następujące czynniki:

a) stopień wzrostu wywozu do Wspólnoty;

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

b) potencjał wywozowy państwa pochodzenia produktów lub państwa wywozu, w chwili obecnej oraz w najbliższej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że potencjał ten zostanie wykorzystany do wywozu do Wspólnoty.

umożliwiający identyfikację wnioskodawcy przez właściwy organ krajowy) oraz numer identyfikacyjny VAT, jeżeli importer jest płatnikiem VAT;

ROZDZIAŁ IV

Nadzór

Artykuł 11

1. Jeżeli tendencja w przywozie produktu pochodzącego z państwa trzeciego objętego niniejszym rozporządzeniem grozi spowodowaniem szkody dla wspólnotowych producentów oraz jeżeli wymagają tego interesy Wspólnoty, przywóz tego produktu może zostać poddany, odpowiednio:

a) następczemu wspólnotowemu nadzorowi, zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji, o której mowa w ust. 2;

b) uprzedniemu wspólnotowemu nadzorowi prowadzonemu zgodnie z art. 12.

2. Decyzja o zastosowaniu nadzoru jest podejmowana przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 6 akapit drugi i art. 16 ust. 7.

3. Środki nadzoru mają ograniczony okres obowiązywania. O ile nie zastrzeżono inaczej, środki te wygasają z końcem drugiego okresu sześciomiesięcznego następującego po sześciu miesiącach, w których środki zostały wprowadzone.

Artykuł 12

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi wspólnotowemu można wprowadzić do swobodnego obrotu jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez państwa członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera wspólnotowego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności we Wspólnocie. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego.

2. Dokument nadzoru wystawia się na formularzu odpowiadającym wzorowi w załączniku I.

Z wyjątkiem przypadku, gdy decyzja w sprawie wprowadzenia nadzoru stanowi inaczej, wniosek importera o wydanie dokumentów nadzoru zawiera jedynie, co następuje:

a) pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres wnioskodawcy (włącznie z numerami telefonu i telefaksu oraz numerem

b) tam, gdzie stosowne, pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres zgłaszającego lub przedstawiciela wyznaczonego przez wnioskodawcę (włącznie z numerami telefonu i telefaksu);

c) opis towarów z podaniem:

— ich nazwy handlowej,

— odpowiadającego im kodu Nomenklatury Scalonej,

— ich miejsca pochodzenia i miejsca nadania;

d) deklarowane ilości w kilogramach i, tam gdzie stosowne, w innych dodatkowych jednostkach miary (pary, sztuki itd.);

e) wartość towarów, cif na granicy Wspólnoty, w euro;

f) następujące oświadczenie, z datą i podpisem wnioskodawcy oraz jego nazwiskiem wypisanym drukowanymi literami:

„Ja, niżej podpisany(-a), oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym wniosku są prawdziwe i podane w dobrej wierze oraz że moje przedsiębiorstwo ma siedzibę we Wspólnocie.”.

3. Dokument nadzoru ważny jest w całej Wspólnocie, niezależnie od państwa członkowskiego wystawienia.

4. Okoliczność, że cena jednostkowa transakcji przekracza cenę wskazaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 % lub łączna wartość bądź ilość produktów importowanych przekracza łączną wartość bądź ilość produktów określonych w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 %, nie wyłącza dopuszczenia danego produktu do swobodnego obrotu. Po wysłuchaniu opinii Komitetu oraz uwzględniając rodzaj produktów, a także inne szczególne cechy danych transakcji, Komisja może ustalić inny udział procentowy, który nie powinien jednak normalnie przekraczać 10 %.

5. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji. Takie dokumenty nadzoru nie mogą być w żadnym wypadku stosowane po upływie okresu, którego czas trwania określany jest jednocześnie z ustanowieniem nadzoru oraz z zastosowaniem tej samej procedury, co przy ustanawianiu nadzoru, z uwzględnieniem rodzaju produktów oraz innych szczególnych cech transakcji.

6. Jeżeli wymaga tego decyzja podjęta na podstawie art. 11, pochodzenie produktów objętych wspólnotowym nadzorem musi być udowodnione świadectwem pochodzenia. Przepisy niniejszego ustępu nie naruszają innych przepisów dotyczących przedstawiania takiego świadectwa.

7. Jeżeli w stosunku do produktu objętego uprzednim wspólnotowym nadzorem stosowane są w państwie członkowskim regionalne środki ochronne, zezwolenie na przywóz przyznane przez to państwo członkowskie może zastąpić dokument nadzoru.

8. Dokumenty nadzoru i wyciągi z tych dokumentów sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których pierwszy nosi nazwę „oryginał dla wnioskodawcy”, jest oznaczony numerem 1 i jest wydawany wnioskodawcy, a drugi nosi nazwę „egzemplarz dla właściwego organu”, jest oznaczony numerem 2 i jest zachowywany przez organ wystawiający dokument. Właściwy organ może dołączać do egzemplarza nr 2 dodatkowe egzemplarze do celów administracyjnych.

9. Formularze drukuje się na białym papierze bezdrzewnym, przystosowanym do pisania i mającym gramaturę od 55 do 65 g/m². Formularze mają format 210 × 297 mm; odstęp między wierszami wynosi 4,24 mm (jedna szóstą cala); należy dokładnie zachować układ formularzy. Obydwie strony egzemplarza nr 1, stanowiącego właściwy dokument nadzoru, dodatkowo mają wydrukowany w tle żółty wzór giloszowy, pozwalający na ujawnienie fałszerstwa dokonanego przy użyciu środków mechanicznych lub chemicznych.

10. Państwa członkowskie odpowiedzialne są za drukowanie formularzy. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć do tego celu drukarnie mające siedzibę na ich terytorium. W takim przypadku na każdym formularzu musi znaleźć się informacja o tej decyzji państwa członkowskiego. Na każdym formularzu znajduje się nazwa i adres drukarni lub znak umożliwiający jej identyfikację.

Artykuł 13

W przypadku gdy przywóz produktu nie został poddany uprzedniemu wspólnotowemu nadzorowi w terminie ośmiu dni roboczych od zakończenia konsultacji, o których mowa w art. 3 i 4, Komisja, zgodnie z art. 18, może wprowadzić nadzór ograniczony do przywozu do jednego lub kilku regionów Wspólnoty.

Artykuł 14

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi regionalnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu w danym regionie jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez dane państwo członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku impor-

tera wspólnotowego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności we Wspólnocie. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Dokumenty nadzoru można stosować jedynie w okresie, w którym uzgodnienia dotyczące przywozu pozostają zliberalizowane w odniesieniu do danych transakcji.

2. Stosuje się art. 12 ust. 2.

Artykuł 15

1. W przypadku nadzoru wspólnotowego lub regionalnego państwa członkowskie do dziesiątego dnia każdego miesiąca powiadamiają Komisję:

a) w przypadku nadzoru uprzedniego, o szczegółowych danych dotyczących kwot pieniężnych (obliczanych na podstawie cen ctf) oraz o ilości towaru, w odniesieniu do którego wystawiono dokumenty nadzoru w okresie poprzedzającym;

b) w każdym przypadku, o szczegółowych danych dotyczących przywozu dokonanego w okresie poprzedzającym okres wskazany w lit. a).

Informacje dostarczone przez państwa członkowskie podawane są w podziale na produkty i kraje.

W tym samym czasie i z zastosowaniem tej samej procedury, co stosowana przy ustaleniach dotyczących nadzoru, mogą być ustanawiane także inne przepisy.

2. W przypadku gdy wymagają tego rodzaj produktu lub nadzwyczajne okoliczności, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zmienić terminy składania tych informacji.

3. Komisja powiadamia odpowiednio państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

Środki ochronne

Artykuł 16

1. W przypadku gdy dany produkt jest przywożony do Wspólnoty w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na warunkach, które powodują lub mogą spowodować poważną szkodę dla producentów wspólnotowych, Komisja może w celu zabezpieczenia interesów Wspólnoty, stanowiąc na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

a) ograniczyć termin ważności dokumentów nadzoru w rozumieniu art. 12, które mają być wystawione po wejściu w życie tego środka;

b) zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie jego dopuszczenia do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom i ograniczeniom ustanawianym przez Komisję.

Środki określone w lit. a) i b) mają skutek natychmiastowy.

2. W odniesieniu do członków WTO środki określone w ust. 1 podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są oba kryteria wskazane w akapicie pierwszym tego ustępu.

3. Przy ustanawianiu kontyngentu uwzględnia się w szczególności:

- a) celowość utrzymania, w możliwie największym zakresie, tradycyjnych strumieni handlu;
- b) ilość produktów wywożonych na mocy umów zawartych na zwykłych warunkach, przed wejściem w życie środka ochronnego w rozumieniu niniejszego rozdziału, jeżeli umowy takie zostały zgłoszone Komisji przez dane państwa członkowskie;
- c) potrzebę uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu.

Każdy kontyngent ustala się na poziomie nie niższym niż średni poziom przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat, dla których dostępne są dane statystyczne, chyba że konieczne jest ustanowienie tego kontyngentu na innym poziomie w celu zapobieżenia poważnej szkodzi lub jej naprawienia.

4. W przypadkach, w których kontyngent jest rozdzielany między kraje będące dostawcami, podział kontyngentu można uzgadniać z tymi krajami, które mają istotny interes w dostarczaniu danych produktów na przywóz do Wspólnoty.

W przeciwnym razie kontyngent rozdzielany jest między kraje będące dostawcami, proporcjonalnie do ich udziału w przywozie danego produktu do Wspólnoty w poprzedzającym okresie reprezentatywnym, z uwzględnieniem wszelkich szczególnych czynników, które mogły lub mogą wpływać na handel tym produktem.

Pod warunkiem że wypełniane jest zobowiązanie Wspólnoty w zakresie prowadzenia konsultacji pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO, Wspólnota może jednak odstąpić od tej metody przydziału kontyngentu w przypadku wystąpienia poważnej szkody, gdy przywóz produktów pochodzących z jednego lub kilku krajów dostawców zwiększył się nieproporcjonalnie w porównaniu z łącznym wzrostem przywozu danego produktu w poprzedzającym okresie reprezentatywnym.

5. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po wejściu tych środków w życie. Zgodnie z art. 18 środki te mogą zostać ograniczone do jednego lub kilku regionów Wspólnoty.

Jednakże środki takie nie stanowią przeszkody dla dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów, które znajdują się już w drodze do Wspólnoty, pod warunkiem że miejsce przeznaczenia tych produktów nie może ulec zmianie oraz że produktom, które na mocy art. 11 i 12 mogą być wprowadzone do swobodnego obrotu tylko po przedstawieniu dokumentu nadzoru, taki dokument rzeczywiście towarzyszy.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o interwencję, Komisja podejmuje decyzję w terminie nieprzekraczającym pięciu dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

Rada oraz państwa członkowskie powiadamiane są o każdej decyzji podjętej przez Komisję stosownie do niniejszego artykułu. Każde państwo członkowskie może, w terminie jednego miesiąca od dnia takiego powiadomienia, przekazać decyzję do rozpatrzenia Radzie.

7. W przypadku przekazania przez państwo członkowskie decyzji Komisji do rozpatrzenia Radzie, może ona, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zatwierdzić, zmienić lub uchylić tę decyzję.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia przekazania sprawy Radzie nie podjęła ona decyzji, uznaje się, że decyzja podjęta przez Komisję została uchylona.

Artykuł 17

Gdy wymagają tego interesy Wspólnoty, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji sporządzony zgodnie z przepisami rozdziału III, może przyjąć odpowiednie środki zapobiegające przywozowi do Wspólnoty produktów w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na takich warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody dla wspólnotowych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych.

Stosuje się art. 16 ust. 2–5.

Artykuł 18

Jeżeli, przede wszystkim w oparciu o czynniki określone w art. 10, okaże się, że warunki ustanowione dla przyjęcia środków stosownie do art. 11 i 16 spełnione są w jednym lub kilku regionach Wspólnoty, Komisja, po rozważeniu alternatywnych rozwiązań, może w wyjątkowych przypadkach zezwolić na zastosowanie nadzoru lub środków ochronnych ograniczonych do danych regionów, jeżeli uważa ona, że zastosowanie takich środków na poziomie regionalnym jest bardziej odpowiednie niż środki stosowane w całej Wspólnotie.

Środki takie muszą być tymczasowe oraz w możliwie najniższym stopniu zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Środki są przyjmowane zgodnie z procedurami określonymi w art. 11 i 16.

Artykuł 19

Środków ochronnych nie można stosować wobec produktów pochodzących z kraju rozwijającego się będącego członkiem WTO, tak długo, jak udział tego kraju w przywozie danego produktu do Wspólnoty nie przekracza 3 %, pod warunkiem że kraje rozwijające się będące członkami WTO z indywidualnymi udziałami w przywozie mniejszymi niż 3 %, nie przekraczają łącznie 9 % całkowitego przywozu danego produktu do Wspólnoty.

Artykuł 20

1. Okres stosowania środków ochronnych musi być ograniczony do czasu niezbędnego dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody oraz ułatwienia przystosowania się producentom wspólnotowym. Okres ten, łącznie z czasem trwania środków tymczasowych, nie może przekraczać czterech lat.

2. Taki okres początkowy może być przedłużony, z wyjątkiem środków określonych w art. 16 ust. 4 akapit trzeci, pod warunkiem ustalenia że:

a) środek ochronny jest nadal niezbędny dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody;

b) istnieją dowody przystosowywania się przez wspólnotowych producentów do sytuacji.

3. Przedłużenie okresu stosowania środków ochronnych wprowadza się zgodnie z warunkami rozdziału III oraz procedurami wprowadzania początkowego okresu. Środek, którego stosowanie przedłużono, nie może być bardziej restrykcyjny niż pod koniec okresu wstępnego.

4. Jeżeli czas trwania środka przekracza jeden rok, środek ten musi być stopniowo liberalizowany w regularnych odstępach czasu, przez cały okres stosowania, łącznie z przedłużeniem.

5. Łączny czas stosowania środka ochronnego, obejmujący okres stosowania środków tymczasowych, początkowy okres stosowania środków ochronnych oraz jego ewentualne przedłużenie, nie może przekraczać ośmiu lat.

Artykuł 21

1. Podczas trwania nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z przepisami rozdziałów IV i V w ramach Komitetu prowadzone są konsultacje na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji. Jeżeli okres stosowania środka ochronnego przekracza trzy lata, Komisja zwraca się z wnioskiem o konsultacje nie później niż w połowie okresu stosowania środka. Konsultacje takie mają na celu:

a) zbadanie skutków stosowania środka;

b) określenie, czy liberalizacja powinna zostać przyspieszona i w jaki sposób;

c) upewnienie się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

2. Jeżeli w wyniku konsultacji, o których mowa w ust. 1, Komisja uznaje, że nadzór lub środki ochronne określone w art. 11, 13, 16, 17 i 18 powinny zostać zmienione lub uchylone, podejmie następujące działania:

a) gdy środek został wprowadzony przez Radę, Komisja przedstawia Radzie wniosek o zmianę lub uchylenie środka. Rada stanowi większością kwalifikowaną;

b) we wszystkich pozostałych przypadkach Komisja uchyla lub zmienia wspólnotowe środki ochronne i środki nadzoru.

W przypadku gdy decyzja odnosi się do środków nadzoru regionalnego, stosuje się ją od szóstego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 22

1. Jeżeli przywóz produktu był już objęty środkiem ochronnym, środek taki nie może być ponownie stosowany wobec tego produktu, dopóki nie upłynął okres równy okresowi stosowania poprzedniego środka. Okres taki nie może być krótszy niż dwa lata.

2. Bez względu na przepisy ust. 1 środek ochronny stosowany 180 dni lub krócej może zostać zastosowany ponownie wobec danego produktu, jeżeli:

a) upłynął co najmniej jeden rok od daty wprowadzenia środka ochronnego wobec przywozu tego produktu; oraz

b) taki środek ochronny nie był stosowany wobec tego samego produktu więcej niż dwa razy w ciągu pięciu lat bezpośrednio poprzedzających datę wprowadzenia tego środka.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe*Artykuł 23*

Jeżeli wymagają tego interesy Wspólnoty, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, może przyjąć odpowiednie środki umożliwiające wykonywanie praw i wypełnianie zobowiązań Wspólnoty lub wszystkich jej państw członkowskich, w szczególności dotyczących handlu produktami, na poziomie międzynarodowym.

Artykuł 24

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyłącza wypełniania zobowiązań wynikających ze szczególnych norm znajdujących się w umowach zawartych przez Wspólnotę z krajami trzecimi.

2. Bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych niniejsze rozporządzenie nie wyłącza przyjęcia lub stosowania przez państwa członkowskie:

- a) zakazów, ograniczeń ilościowych lub środków nadzoru uzasadnionych względami moralności, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego; ochroną zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochroną roślin, ochroną narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, lub ochroną własności przemysłowej i handlowej;
- b) szczególnych formalności dotyczących dewiz;
- c) formalności wprowadzonych stosownie do umów międzynarodowych zgodnie z Traktatem.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach lub formalnościach, które zamierzają wprowadzić lub zmienić zgodnie z przepisami akapitu pierwszego.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W nagłych przypadkach Komisja powiadamiana jest bezzwłocznie po przyjęciu danych krajowych środków lub formalności.

Artykuł 25

1. Niniejsze rozporządzenie nie uchybia działaniu instrumentów ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych ani stosowaniu administracyjnych przepisów wspólnotowych i krajowych opartych na tych instrumentach, ani też działaniu instrumentów szczególnych stosowanych wobec towarów będących wynikiem przetworzenia produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te przepisy i instrumenty.

2. W przypadku produktów objętych instrumentami określonymi w ust. 1, przepisów art. 11–15 oraz art. 22 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których wspólnotowe reguły handlu z państwami trzecimi wymagają przedstawienia pozwolenia lub innego dokumentu przywozowego.

Przepisów art. 16, 18 oraz 21–24 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których takie reguły przewidują stosowanie ograniczeń ilościowych w przywozie.

Artykuł 26

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94, zmienione aktami wymienionymi w załączniku II, traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku III.

Artykuł 27

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

I. LANGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DOKUMENT NADZORU

Oryginał dla wnioskodawcy	1	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer identyfikacyjny VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny
			3. Proponowane miejsce i data przywozu
			4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>
		5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Kraj pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			7. Kraj nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			8. Ostatni dzień ważności
1	9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria
			11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach
			12. Wartość w euro, cif granica Wspólnoty
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ Data: ..... Podpis: ..... Pieczęć			

15. PRZYDZIELENIE			
W kolumnie 17 części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 – ilość przydzieloną.			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i data przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DOKUMENT NADZORU

Egzemplarz dla właściwego organu	2	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer identyfikacyjny VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny
			3. Proponowane miejsce i data przywozu
			4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>
		5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Kraj pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			7. Kraj nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			8. Ostatni dzień ważności
2	9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria
			11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach
			12. Wartość w euro, cif granica Wspólnoty
	13. Uwagi dodatkowe		
	14. Potwierdzenie przez właściwy organ		
	Data:		
	Podpis:		Pieczęć

15. PRZYDZIELENIE			
W kolumnie 17 części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 – ilość przydzieloną.			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i data przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

(o których mowa w art. 26)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 3285/94
(Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 53)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/96
(Dz.U. L 21 z 27.1.1996, s. 7)

Wyłącznie art. 1 i załącznik I

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2315/96
(Dz.U. L 314 z 4.12.1996, s. 1)

Wyłącznie art. 1 ust. 3 i załącznik III

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2474/2000
(Dz.U. L 286 z 11.11.2000, s. 1)

Wyłącznie art. 1 ust. 3 i załącznik III

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/2004
(Dz.U. L 374 z 22.12.2004, s. 1)

Wyłącznie art. 2

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94	Niniejsze rozporządzenie
Tytuł I	Rozdział I
Artykuł 1	Artykuł 1
Tytuł II	Rozdział II
Artykuł 2, 3 i 4	Artykuł 2, 3 i 4
Tytuł III	Rozdział III
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6 ust. 1 zdanie wstępne	Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wstępne słowa wprowadzające
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)	Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wstępne słowa końcowe oraz lit. a), b) i c)
Artykuł 6 ust. 1 lit. b)	Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy i drugi	Artykuł 6 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 6 ust. 2 akapit trzeci i czwarty	Artykuł 6 ust. 4 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 6 ust. 3
Artykuł 6 ust. 4	Artykuł 6 ust. 5
Artykuł 6 ust. 5	Artykuł 6 ust. 6
Artykuł 6 ust. 6	Artykuł 6 ust. 7
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
Artykuł 7 ust. 2 zdanie pierwsze	Artykuł 7 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 7 ust. 2 zdanie drugie	Artykuł 7 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi słowa wstępne	Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi słowa wstępne
Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze i drugie	Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b)
Artykuł 8 ust. 2	Artykuł 8 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 8 ust. 3	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 8 ust. 4	Artykuł 8 ust. 3
Artykuł 8 ust. 5	Artykuł 8 ust. 4
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 9 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2 lit. a)	Artykuł 9 ust. 2
Artykuł 9 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy	Artykuł 9 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 9 ust. 2 lit. b) akapit drugi	Artykuł 9 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 9 ust. 4
Artykuł 9 ust. 4	Artykuł 9 ust. 5
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 10 ust. 2 słowa wstępne zdanie pierwsze	Artykuł 10 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 10 ust. 2 słowa wstępne zdanie drugie	Artykuł 10 ust. 2 akapit drugi słowa wstępne

Rozporządzenie (WE) nr 3285/94	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 10 ust. 2 lit. a) i b)	Artykuł 10 ust. 2 akapit drugi lit. a) i b)
Tytuł IV	Rozdział IV
Artykuł 11–15	Artykuł 11–15
Tytuł V	Rozdział V
Artykuł 16 ust. 1 i 2	Artykuł 16 ust. 1 i 2
Artykuł 16 ust. 3 lit. a) zdanie wstępne	Artykuł 16 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wstępne
Artykuł 16 ust. 3 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie	Artykuł 16 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
Artykuł 16 ust. 3 lit. b)	Artykuł 16 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4 lit. a) akapit pierwszy	Artykuł 16 ust. 4 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 4 lit. a) akapit drugi	Artykuł 16 ust. 4 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4 lit. b)	Artykuł 16 ust. 4 akapit trzeci
Artykuł 16 ust. 5 lit. a)	Artykuł 16 ust. 5 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 5 lit. b)	Artykuł 16 ust. 5 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 6	Artykuł 16 ust. 6 akapit pierwszy
Artykuł 16 ust. 7	Artykuł 16 ust. 6 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 8	Artykuł 16 ust. 7
Artykuł 17–19	Artykuł 17–19
Artykuł 20 ust. 1	Artykuł 20 ust. 1
Artykuł 20 ust. 2 zdanie wstępne	Artykuł 20 ust. 2 zdanie wstępne
Artykuł 20 ust. 2 tiret pierwsze i drugie	Artykuł 20 ust. 2 lit. a) i b)
Artykuł 20 ust. 3–5	Artykuł 20 ust. 3–5
Artykuł 21 i 22	Artykuł 21 i 22
Tytuł VI	Rozdział VI
Artykuł 23	Artykuł 23
Artykuł 24 ust. 1	Artykuł 24 ust. 1
Artykuł 24 ust. 2 lit. a) zdanie wstępne	Artykuł 24 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wstępne
Artykuł 24 ust. 2 lit. a) pkt (i)–(iii)	Artykuł 24 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)–c)
Artykuł 24 ust. 2 lit. b) zdanie pierwsze	Artykuł 24 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 24 ust. 2 lit. b) zdanie drugie	Artykuł 24 ust. 2 akapit trzeci
Artykuł 25	Artykuł 25
Artykuł 26	—
Artykuł 27	—
—	Artykuł 26
Artykuł 28	Artykuł 27
załącznik I	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 261/2009**z dnia 30 marca 2009 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 marca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	JO	68,6
	MA	50,1
	TN	134,4
	TR	96,3
	ZZ	87,4
0707 00 05	JO	155,5
	MA	55,7
	TR	167,4
	ZZ	126,2
0709 90 70	MA	39,1
	TR	135,0
	ZZ	87,1
0709 90 80	EG	60,4
	ZZ	60,4
0805 10 20	EG	46,5
	IL	60,4
	MA	52,6
	TN	48,5
	TR	77,1
0805 50 10	ZZ	57,0
	TR	47,9
0808 10 80	ZZ	47,9
	AR	88,1
	BR	72,6
	CA	78,6
	CL	69,5
	CN	72,5
	MK	23,7
	US	106,3
	UY	58,9
	ZA	83,6
ZZ	72,6	
0808 20 50	AR	78,2
	CL	79,6
	CN	50,9
	US	194,4
	ZA	89,3
	ZZ	98,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 262/2009

z dnia 30 marca 2009 r.

ustanawiające wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interrogatorów modu S dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 552/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności europejskiej sieci zarządzania ruchem lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 5,uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (rozporządzenie ramowe) ⁽²⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Mod S (Select) stanowi technikę wspólnego dozoru stosowaną przez kontrolę ruchu lotniczego. Umożliwia on selektywne nawiązywanie łączności ze statkami powietrznymi i pobieranie danych lotniczych, dzięki czemu można opracować nowe zastosowania zarządzania ruchem lotniczym. Koncepcja systemów pozwalających łączyć się z każdym statkiem powietrznym za pośrednictwem modu S (dalej zwanych interrogatorami modu S) wymaga użycia kodów interrogatorów modu S w celu wykrywania i dozoru statków powietrznych wyposażonych w transponder modu S.
- (2) W celu zapewnienia bezpieczeństwa systemu dozoru ruchu lotniczego zasadnicze znaczenie ma to, aby obszary pokrycia radarowego dwóch interrogatorów modu S, wykorzystujące ten sam kod interrogatora, nie nakładały się na siebie, z wyjątkiem przypadku, gdy połączone są w grupę lub gdy występują inne operacyjne środki niwelujące.
- (3) W celu wsparcia procesu coraz powszechniejszego zastosowania interrogatorów modu S konieczne jest efektywne skoordynowanie procesu przydziału i stosowania kodów interrogatorów oraz rozwiązanie problemu braku dostępnych kodów interrogatorów służących łączności ze statkami powietrznymi.
- (4) Na mocy art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 organizacja Eurocontrol została upoważniona do opracowania wymogów w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interrogatorów modu S (dalej zwanych kodami interrogatorów). Niniejsze rozporządzenie oparte jest na wynikającym z tego mandatu sprawozdaniu z dnia 2 stycznia 2008 r.
- (5) Początkowo, ze względów technicznych, ustalono i stosowano w charakterze kodów interrogatorów jedynie kody identyfikacji interrogatorów (dalej zwane kodami II) od 0 do 15. Z powodu spodziewanej liczby interrogatorów modu S podjęto następnie kroki umożliwiające stosowanie dodatkowych kodów identyfikacji dozoru (dalej zwanych kodami SI) od 1 do 63.
- (6) Zazwyczaj stosowanie kodów SI wymaga, aby wszystkie obiekty modu S w ramach zasięgu interrogatorów modu S były odpowiednio do tego wyposażone. Jednak organizacja Eurocontrol opracowała specyfikację dla stosowania kodów II/SI, która umożliwi wczesne wykorzystanie kodów SI przez interrogatory modu S nawet w środowisku, w którym nie wszystkie obiekty modu S będą przystosowane do korzystania z kodów SI. W związku z tym operatorzy modu S powinni zostać zobowiązani do dostosowania się do korzystania z kodów II/SI.
- (7) Powołana została centralna służba przydziału kodów interrogatorom, działająca poprzez system przydzielania kodów interrogatorom, podlegająca organizacji Eurocontrol. Państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków mających na celu zagwarantowanie, że system przydziału kodów interrogatorom będzie dostarczać informacji służących spójności kluczowych elementów przydziału kodów interrogatorom. Te kluczowe elementy powinny zostać jasno określone.
- (8) Należy określić wspólne procedury gwarantujące, że kluczowe elementy przydziału kodów interrogatorom będą prawidłowo realizowane. Powinny one uwzględniać odpowiednie przepisy Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (dalej zwanej ICAO).
- (9) Operatorzy modu S i instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego powinny podjąć odpowiednie środki w celu wykrycia i wyeliminowania skutków ewentualnych konfliktów kodów interrogatorów.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje wojskowych działań operacyjnych i szkoleniowych, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/2004.
- (11) Ograniczona liczba kodów interrogatorów została zastrzeżona do wyłącznego użytku i stosowania przez podmioty wojskowe, w tym organizacje międzyrządowe, w szczególności Organizację Traktatu Północnoatlantyckiego. Dlatego też interrogatory modu S korzystające z tych kodów nie muszą podlegać skoordynowanemu procesowi przydziału. Państwa członkowskie powinny jednak zostać zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że stosowanie tych kodów interrogatorów nie będzie mieć negatywnego wpływu na bezpieczeństwo ogólnego ruchu lotniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 26.⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.

- (12) Kod interrogatora 0 został zastrzeżony przez ICAO dla operacji bez przypisanego kodu. Interrogatory modu S stosujące kod interrogatora 0 zgodnie z normami ICAO i zalecanymi praktykami nie muszą podlegać skoordynowanemu procesowi przydziału.
- (13) Kod II 14 został zastrzeżony dla wspólnego wykorzystania przez systemy badawcze. Wykrycia obiektów modu S nie można zapewnić w przypadku, gdy kilka systemów badawczych działa równocześnie. W związku z tym operatorzy systemów badawczych modu S, którzy muszą przeprowadzić tymczasowe próby wymagające sytuacji bezkonfliktowej powinni zapewnić prawidłowe skoordynowanie działań z pozostałymi operatorami systemów badawczych modu S.
- (14) Centralna służba przydziału kodów interrogatorom powinna udostępnić państwom członkowskim i operatorom modu S plan przydziału kodów interrogatorom oraz, w razie potrzeby, aktualizować ten plan, zapewniając bezpieczne i efektywne stosowanie kodów interrogatorów. Plan przydziału powinien zostać zatwierdzony przez państwa członkowskie, których dotyczy zawartość planu.
- (15) Należy określić mechanizm rozwiązywania sytuacji, w których nie jest możliwe terminowe uzyskanie zatwierdzenia planu przydziału kodów interrogatorom.
- (16) Ze względu na konieczność utrzymania lub poprawienia istniejących poziomów bezpieczeństwa operacji państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zapewnienia przeprowadzenia przez właściwe podmioty oceny bezpieczeństwa, w tym procesów identyfikacji zagrożeń oraz oceny i ograniczania ryzyka. Zharmonizowane włączenie tych procedur do systemów objętych niniejszym rozporządzeniem wymaga opracowania szczegółowych wymogów bezpieczeństwa dla wszystkich wymogów w zakresie interoperacyjności i osiągow.
- (17) Na mocy art. 3 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 552/2004 przepisy wykonawcze dotyczące interoperacyjności powinny opisywać określone procedury oceny zgodności stosowane do oceny zgodności lub przydatności do wykorzystania składników, oraz do weryfikacji systemów.
- (18) Poziom dojrzałości rynku składników, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, umożliwi satysfakcjonującą ocenę ich zgodności i przydatności do wykorzystania w drodze wewnętrznej kontroli produkcji, przy zastosowaniu procedur opierających się na module A decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylającej decyzję Rady 93/465/EWG⁽¹⁾.
- (19) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interrogatorów modu S (dalej zwanych kodami interrogatorów) do celów bezpiecznego i efektywnego funkcjonowania systemu dozoru ruchu lotniczego oraz do celów koordynacji cywilno-wojskowej.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do interrogatorów z funkcją modu S oraz odpowiednich systemów dozoru, ich składników i właściwych procedur, o ile wykorzystywane są w ramach skoordynowanego przydziału lub stosowania dostępnych kodów interrogatorów.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/2004.

Ponadto zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „interrogator modu S” oznacza system składający się z anteny i części elektronicznych, umożliwiający nawiązanie łączności z pojedynczym statkiem powietrznym w sposób selektywny zwany modem S;
- 2) „kod interrogatora” (dalej zwany IC) oznacza kod identyfikacji interrogatora albo kod identyfikacji dozoru stosowany w blokowaniu wielosensorowym i ewentualnie w protokołach łączności;
- 3) „kod identyfikacji interrogatora” (dalej zwany kodem II) oznacza kod interrogatora modu S o wartości w zakresie od 0 do 15, który może być stosowany w blokowaniu wielosensorowym oraz w wielosensorowych protokołach łączności;
- 4) „kod identyfikacji dozoru” (dalej zwany kodem SI) oznacza kod interrogatora modu S o wartości w zakresie od 1 do 63, który może być stosowany w wielosensorowych protokołach blokowania, ale nie może być stosowany w wielosensorowych protokołach łączności;
- 5) „blokowanie wielosensorowe” oznacza protokół umożliwiający osiągnięcie i blokowanie obiektów z transponderem modu S za pomocą kilku interrogatorów modu S, których pokrycie nakłada się na siebie;
- 6) „wielosensorowe protokoły łączności” oznaczają protokoły stosowane w celu koordynowania kontroli łączności prowadzonej w ramach więcej niż jednej transakcji na obszarach o nakładającym się na siebie pokryciu interrogatorów modu S;
- 7) „obiekt z transponderem modu S” oznacza platformę wyposażoną w transponder modu S;

(¹) Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

- 8) „blokowanie” oznacza protokół umożliwiający zablokowanie wszystkich odpowiedzi ogólnych modem S z już osiągniętych obiektów z transponderem modu S;
- 9) „użytkownik modu S” oznacza osobę, organizację lub przedsiębiorstwo stosujące lub oferujące stosowanie interrogatora modu S; w tym:
- instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej;
  - producentów interrogatorów modu S;
  - operatorów statków powietrznych;
  - placówki badawcze;
  - wszelkie pozostałe podmioty uprawnione do użytkowania interrogatora modu S;
- 10) „przydział kodów interrogatorom” oznacza określenie wartości przynajmniej dla wszystkich zasadniczych elementów przydziału kodów interrogatorom wymienionych w części B załącznika II;
- 11) „system przydziału kodów interrogatorom” oznacza system w ramach europejskiej sieci zarządzania ruchem lotniczym, wraz z odpowiednimi procedurami, poprzez który zapewniana jest operatorom modu S w państwach członkowskich scentralizowana służba przydziału kodów interrogatorom (dalej zwana „służbą przydziału kodów interrogatorom”), zajmująca się przetwarzaniem aplikacji o przydział kodu interrogatora oraz rozsyłaniem projektu planu przydziału kodów interrogatorom;
- 12) „aplikacja o przydział kodu interrogatora” oznacza aplikację operatora modu S o przydział kodu interrogatora;
- 13) „projekt planu przydziału kodów interrogatorom” oznacza projekt pełnego zbioru przydziałów IC złożony przez służbę przydziału kodów interrogatorom do zatwierdzenia przez państwa członkowskie;
- 14) „plan przydziału kodów interrogatorom” oznacza najnowszy zatwierdzony zbiór przydziałów kodów interrogatorom;
- 15) „interrogator z funkcją modu S” oznacza interrogator modu S, dla którego spełniony jest przynajmniej jeden z poniższych warunków:
- interrogator opiera się, przynajmniej częściowo, na zapytaniach i odpowiedziach ogólnych modem S w celu osiągnięcia obiektów z transponderem modu S; lub
  - interrogator blokuje obiekty z transponderem modu S osiągnięte w odpowiedzi na zapytania ogólne modem S, w sposób trwały lub tymczasowy, w części lub całości obszaru jego pokrycia; lub
  - interrogator wykorzystuje wielosensorowe protokoły łączności do aplikacji łączy danych;
- 16) „dostępny kod interrogatora” oznacza jakikolwiek kod spośród kodów II i kodów SI, za wyjątkiem:
- kodu II 0;
  - kodu interrogatora lub kodów interrogatorów zastrzeżonych dla wojska, w tym dla organizacji międzyrządowych, w szczególności Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego;
- 17) „zapytania ogólne modem S” oznaczają komunikaty, które wykorzystywane są zazwyczaj w zapytaniach modem S w celu osiągnięcia obiektów z transponderem modu S wkraczających na obszar ich pokrycia;
- 18) „kod interrogatora dostępny do użytku” oznacza każdy dostępny kod interrogatora inny niż kod II 14;
- 19) „właściwe państwo członkowskie” oznacza:
- w przypadku instytucji zapewniającej służby żeglugi powietrznej, państwo członkowskie, które certyfikowało instytucję zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2096/2005 ⁽¹⁾;
  - w pozostałych przypadkach państwo członkowskie, pod którego nadzorem użytkownik modu S stosuje lub zamierza stosować interrogator z funkcją modu S;
- 20) „konflikt kodów interrogatorów” oznacza nieskoordynowane nakładanie się na siebie pokrycia dwóch lub większej liczby interrogatorów modu S funkcjonujących z tym samym kodem interrogatora, potencjalnie skutkujący niewykryciem statku powietrznego przez co najmniej jeden z interrogatorów modu S;
- 21) „nadzór w celu unikania konfliktu kodów interrogatorów” oznacza wdrożenie przez użytkownika modu S środków technicznych lub proceduralnych służących rozpoznaniu konsekwencji konfliktów kodów interrogatorów z innymi interrogatorami modu S dla danych dotyczących dozoru przekazanych przez jego własne interrogatory modu S;
- 22) „sekwencja wdrożenia przydzielonego kodu interrogatora” oznacza ograniczoną w czasie sekwencję wdrożenia przydziałów kodów interrogatorom, którą użytkownicy modu S muszą stosować w celu uniknięcia czasowych konfliktów kodów interrogatorów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 21.12.2005, s. 13.

23) „kod II dopasowujący” oznacza kod II odszyfrowany przez transponder modu S nieodbierający kodów SI, w zapytaniach ogólnych modemem S zawierających kod SI, oraz wykorzystywany przez ten transponder w celu zaszyfrowania odpowiedzi ogólnej;

24) „konfiguracja blokowania” oznacza plik konfiguracji interrogatora modu S określający miejsce i sposób blokowania obiektów z transponderem modu S.

Artykuł 3

Wymogi w zakresie interoperacyjności i osiągnięć

Operatorzy modu S zapewniają współdziałanie elektronicznych elementów głowicy radaru ich interrogatorów modu S wykorzystujących operacyjny kod interrogatora:

1) z kodami SI i kodami II w sposób zgodny z przepisami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego określonymi w załączniku I pkt 1);

2) z kodami II/SI zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku III.

Artykuł 4

Właściwe procedury dla operatorów modu S

1. Operatorzy modu S stosują wyłącznie interrogator z funkcją modu S z wykorzystaniem dostępnego kodu interrogatora, jeśli otrzymali w tym celu przydział kodu interrogatora od właściwego organu państwa członkowskiego.

2. Operatorzy modu S zamierzający stosować lub już stosujący interrogator z funkcją modu S, któremu nie przydzielono kodu interrogatora, składają aplikację o przydział kodu interrogatora do właściwego organu państwa członkowskiego, zgodnie z wymogami podanymi w części A załącznika II.

3. Operatorzy modu S stosują się do zasadniczych elementów otrzymanego przydziału kodów interrogatorów, które to elementy są wymienione w części B załącznika II.

4. Operatorzy modu S informują właściwe państwo członkowskie przynajmniej co 6 miesięcy o wszelkich zmianach planów instalacyjnych lub statusu operacyjnego interrogatorów z funkcją modu S, odnoszących się do któregośkolwiek zasadniczego elementu przydziału kodów interrogatorów, wymienionego w części B załącznika II.

5. Operatorzy modu S gwarantują, że każdy z ich interrogatorów modu S będzie stosować wyłącznie przydzielony mu kod interrogatora.

Artykuł 5

Właściwe procedury dla państw członkowskich

1. Państwa członkowskie sprawdzają prawidłowość aplikacji o przydział kodu interrogatora, otrzymanych od operatorów modu S, przed udostępnieniem ich poprzez system przydziału kodów interrogatorów do celów koordynacji. Sprawdzenie

prawidłowości aplikacji obejmuje zasadnicze elementy wymienione w części A załącznika II.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że system przydziału kodów interrogatorom będzie:

a) sprawdzać aplikacje o przydział kodu interrogatora pod względem zgodności z ustaleniami w zakresie formatu i danych;

b) sprawdzać aplikacje o przydział kodu interrogatora pod względem ich kompletności, poprawności i terminowości;

c) w ciągu 6 miesięcy kalendarzowych od złożenia aplikacji:

(i) przeprowadzać symulacje aktualizacji planu przydziału kodów interrogatorom na podstawie aplikacji oczekujących na rozpatrzenie;

(ii) przygotowywać proponowaną aktualizację planu przydziału kodów interrogatorom do zatwierdzenia przez państwa członkowskie, których to dotyczy;

(iii) gwarantować, że proponowana aktualizacja planu przydziału kodów interrogatorom spełnia w możliwie szerokim zakresie wymogi operacyjne dotyczące aplikacji o przydział kodu interrogatora, zgodnie z zasadniczymi elementami wymienionymi w załączniku II część A lit. g), h) oraz i);

(iv) aktualizować i przekazywać państwom członkowskim plan przydziału kodów interrogatorom niezwłocznie po jego zatwierdzeniu, bez uszczerbku dla krajowych procedur w zakresie przekazywania informacji na temat interrogatorów modu S używanych przez wojsko.

3. Zmiany w planie przydziału kodów interrogatorom podlegają zatwierdzeniu przez wszystkie państwa członkowskie, których dotyczy aktualizacja planu.

4. W przypadku braku porozumienia co do zmian, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, zainteresowane państwa członkowskie zgłaszają tę kwestię Komisji w celu podjęcia przez nią działań. Komisja postępuje zgodnie z procedurą określoną w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/2004.

5. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 3, zapewniają przekazanie informacji o zatwierdzeniu planu przydziału kodów interrogatorom pozostałym państwom członkowskim poprzez system przydziału kodów interrogatorom.

6. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 3, zapewniają przekazanie informacji o zmianach dotyczących przydziału kodów interrogatorom, wynikających z aktualizacji planu przydziału kodów interrogatorom, właściwym operatorom modu S pozostającym pod ich nadzorem, w ciągu 14 dni kalendarzowych od otrzymania zaktualizowanego planu przydziału.

7. Państwa członkowskie przynajmniej raz na 6 miesięcy udostępniają pozostałym państwom członkowskim, za pośrednictwem systemu przydziału kodów interrogatorów, aktualny protokół z przydziału i stosowania kodu interrogatora przez interrogatory z funkcją modu S pozostające pod ich nadzorem.

8. W przypadku nakładania się na siebie zasięgu interrogatora modu S znajdującego się na obszarze podlegającym państwu członkowskiemu oraz zasięgu interrogatora modu S znajdującego na obszarze podlegającym krajowi trzeciemu, zainteresowane państwo członkowskie:

- a) zapewnia poinformowanie kraju trzeciego o wymogach bezpieczeństwa związanych z przydziałem i stosowaniem kodów interrogatorów;
- b) podejmuje konieczne środki, aby skoordynować z krajem trzecim stosowanie kodów interrogatorów.

Artykuł 6

Właściwe procedury dla instytucji zapewniających służby ruchu lotniczego

Instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego nie stosują danych z interrogatorów modu S działających pod nadzorem kraju trzeciego, jeśli przydział kodów interrogatorów nie został skoordynowany.

Artykuł 7

Wymogi w zakresie ryzyka

1. Instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego oceniają ewentualny wpływ, jaki konflikty kodów interrogatorów mogą wywierać na służby ruchu lotniczego, a także potencjalną możliwość utraty danych dotyczących dozoru obiektu z transponderem modu S, pochodzących z przedmiotowych interrogatorów modu S, z uwzględnieniem ich wymogów operacyjnych i istniejącej redundancji.

2. Z wyjątkiem przypadków, gdy potencjalna utrata danych dotyczących dozoru obiektu z transponderem modu S została oceniona jako nie mająca znaczenia dla bezpieczeństwa, operatorzy modu S:

- a) wdrażają system nadzorowania w celu wykrycia konfliktów kodów interrogatorów spowodowanych przez inne interrogatory modu S wpływające na interrogatory z funkcją modu S używane przez tych operatorów z jakimkolwiek operacyjnym kodem interrogatora;
- b) zapewniają wykrycie konfliktów kodów interrogatorów za pomocą wdrożonego systemu nadzorowania w czasie i w ramach pokrycia spełniających wymogi bezpieczeństwa;
- c) ustalają i w razie konieczności wdrażają tryb awaryjny w celu zminimalizowania ewentualnych zagrożeń związanych z konfliktem kodów interrogatorów z którymkolwiek kodem operacyjnym, określonych w ocenie, o której mowa w ust. 1;
- d) gwarantują, że wdrożony tryb awaryjny nie spowoduje żadnego konfliktu kodów interrogatorów z interrogatorami modu S, o których mowa w planie przydziału kodów interrogatorów.

3. Operatorzy modu S zgłaszają wszelkie stwierdzone konflikty interrogatorów obejmujące jakikolwiek interrogator z funkcją modu S użytkowany przez nich z jakimkolwiek operacyjnym kodem interrogatora, właściwemu państwu członkowskiemu oraz udostępniają, za pośrednictwem systemu przydziału IC, odpowiednie informacje pozostałym operatorom modu S.

Artykuł 8

Współpraca cywilno-wojskowa

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia przestrzegania art. 3–7 oraz 12 przez jednostki wojskowe stosujące interrogatory z funkcją modu S za pomocą kodów interrogatorów innych niż kod II 0 oraz innych kodów zastrzeżonych dla wojska.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia nadzorowania przez jednostki wojskowe stosujące interrogatory modu S z kodami II 0 lub innymi kodami zastrzeżonymi dla wojska, wyłącznego stosowania tych kodów interrogatorów, w celu uniknięcia nieskoordynowanego stosowania jakiegokolwiek dostępnego kodu interrogatora.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że przydział i stosowanie kodów interrogatorów zastrzeżonych dla jednostek wojskowych nie będą mieć negatywnego wpływu na bezpieczeństwo ogólnego ruchu lotniczego.

Artykuł 9

Wymogi bezpieczeństwa

1. Operatorzy modu S zapewniają prawidłową ocenę i ograniczenie zagrożeń dla swoich interrogatorów modu S, które to zagrożenia mogą wynikać z ewentualnych konfliktów kodów interrogatorów.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przed wszelkimi zmianami w istniejących systemach i właściwych procedurach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przed wprowadzeniem nowych systemów i procedur zapewnić dokonanie przez zainteresowane podmioty oceny bezpieczeństwa, w tym identyfikacji zagrożeń oraz oceny i ograniczania ryzyka.

3. W ocenie bezpieczeństwa określonej w ust. 2 uwzględnia się także wymogi wymienione w art. 4–8 oraz 12 jako minimalne wymogi bezpieczeństwa.

Artykuł 10

Ocena zgodności

Przed wydaniem deklaracji WE zgodności lub przydatności do użytku, o której mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004, producenci składników systemów określonych w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia lub ich upoważnieni przedstawiciele mający siedzibę we Wspólnocie oceniają zgodność lub przydatność do użytku tych składników zgodnie z wymogami podanymi w załączniku IV część A niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11**Weryfikacja systemów**

1. Instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, które mogą wykazać lub już wykazały, iż spełniają warunki określone w załączniku V, przeprowadzają weryfikację systemów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z wymogami podanymi w załączniku VI część A.

2. Instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej, które nie mogą wykazać, iż spełniają warunki określone w załączniku V, zlecają jednostce notyfikowanej weryfikację systemów, o których mowa w art. 1 ust. 2. Weryfikację należy przeprowadzić zgodnie z wymogami określonymi w załączniku VI, część B.

Artykuł 12**Dodatkowe wymogi**

1. Operatorzy modu S gwarantują, że ich pracownicy odpowiedzialni za dokonanie przydziału kodów interogatorom zapoznali się z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia oraz zostali odpowiednio przeszkoleni w zakresie wykonywanych zadań.

2. Operatorzy modu S:

- a) opracowują i przechowują podręczniki funkcji modu S, w tym niezbędne instrukcje i informacje umożliwiające ich pracownikom odpowiedzialnym za przydziały kodów interogatorom stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia;
- b) zapewniają dostępność i aktualizację podręczników, o których mowa w lit. a), a ich aktualizacja i dystrybucja stanowią przedmiot właściwego zarządzania jakością i konfiguracją dokumentów;

Niniejsze rozporządzenie wiążące w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 marca 2009 r.

c) zapewniają zgodność metod pracy i procedur operacyjnych niezbędnych dla przydzielania kodów interogatorom z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że pracownicy zapewniający służbę przydziału kodów interogatorom zapoznali się z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia oraz zostali odpowiednio przeszkoleni w zakresie wykonywanych zadań.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania, że centralna służba przydziału kodów interogatorom:

- a) opracowuje i przechowuje podręczniki obsługi zawierające konieczne instrukcje i informacje umożliwiające ich pracownikom stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia;
- b) zapewnia dostępność i aktualizację podręczników, o których mowa w lit. a), a ich aktualizacja i dystrybucja stanowią przedmiot właściwego zarządzania jakością i konfiguracją dokumentów;
- c) zapewnia zgodność metod pracy i procedur operacyjnych z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13**Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przepisy art. 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r.

W imieniu Komisji
Antonio TAJANI
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Przepisy Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, o których mowa w art. 3 ust. 1 i pkt 2 załącznika III

1. Rozdział 3 „Systemy radarowe dozоровania”, sekcja 3.1.2.5.2.1.2 „IC: kod interrogatora” załącznika 10 ICAO „Łączność lotnicza”, tom IV „Systemy radarowe dozоровania i unikania kolizji” (wydanie trzecie z lipca 2002 r. zawierające poprawkę 77).
  2. Rozdział 5 „Łącze danych ziemia–powietrze radaru wtórnego modu S”, sekcja 5.2.9 „Format raportu o funkcjach łącza danych” załącznika 10 ICAO „Łączność lotnicza”, tom III „Systemy łączności” (wydanie pierwsze, poprawka 79).
-

ZAŁĄCZNIK II

Część A: Wymogi dotyczące stosowania kodów interrogatorów, o których mowa w art. 4 ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 i 2

Aplikacja o przydział IC zawiera przynajmniej następujące zasadnicze elementy:

- a) jednolity numer referencyjny aplikacji nadany przez właściwe państwo członkowskie;
- b) pełne dane dotyczące przedstawiciela państwa członkowskiego odpowiedzialnego za koordynację przydziału IC modu S;
- c) pełne dane dotyczące punktu kontaktowego użytkownika modu S odpowiedzialnego za kwestie związane z przydziałem IC modu S;
- d) nazwę interrogatora modu S;
- e) zastosowanie interrogatora modu S (operacyjne lub testowe);
- f) umiejscowienie interrogatora modu S;
- g) planowaną datę pierwszej transmisji modu S interrogatora modu S;
- h) wymagane pokrycie modu S;
- i) szczególne wymogi operacyjne;
- j) funkcje kodu SI;
- k) „funkcje stosowania kodu II/SI”;
- l) funkcje mapy pokrycia.

Część B: Wymogi dotyczące przydziału kodów interrogatorów, o których mowa w art. 2 ust. 10 oraz art. 4 ust. 3 i 4

Przydział IC obejmuje przynajmniej następujące elementy:

- a) odpowiedni numer referencyjny aplikacji nadany przez właściwe państwo członkowskie;
- b) jednolity numer referencyjny aplikacji nadany przez służbę przydziału IC;
- c) dane dotyczące poprzednich przydziałów, jeśli dotyczy;
- d) przydzielony IC;
- e) ograniczenia dotyczące pokrycia dozoru i blokowania w formie sektorowych pól radaru lub mapy pokrycia modu S;
- f) okres wdrożenia, w którego trakcie przydział musi zostać zarejestrowany w interrogatorze modu S podanym w aplikacji;
- g) sekwencja wdrożenia, której należy przestrzegać;
- h) na zasadzie dobrowolności i w powiązaniu z innymi opcjami: zalecenie zgrupowania;
- i) szczególne ograniczenia operacyjne, w zależności od przypadku.

ZAŁĄCZNIK III

Stosowanie kodu II/SI, o którym mowa w art. 3 ust. 2

1. Interrogatory modu S, jeśli działają z kodem SI i jeśli pozwala na to odpowiedni parametr operacyjny, osiągają także obiekty poprzez odpowiedzi ogólne, które są zaszyfrowane za pomocą kodu II dopasowującego.
2. Interrogatory modu S, jeśli działają z kodem SI i jeśli pozwala na to odpowiedni parametr operacyjny, traktują transpondery wysyłające odpowiedzi ogólne zaszyfrowane za pomocą kodu II dopasowującego jako transpondery niewyposażone w SI, niezależnie od funkcji SI podanej w raporcie funkcji łącza danych określonym w dokumencie, o którym mowa w pkt 2 załącznika I.
3. Interrogatory modu S, jeśli działają z kodem SI i jeśli pozwala na to odpowiedni parametr operacyjny, łączą się z transponderami bez funkcji kodu SI za pomocą komunikatów wykorzystujących wielosensorowy protokół blokowania modu S, przewidziane dla stosowania kodu II. Stosowany kod II jest kodem II dopasowującym.
4. Interrogatory modu S, jeśli działają z kodem SI i jeśli pozwala na to odpowiedni parametr operacyjny, mogą być konfigurowane przez użytkownika, tak aby:
  - nie blokowały kodu II dopasowującego dla transponderów bez funkcji kodu SI, lub
  - stosowały blokowanie przerywane kodu II dopasowującego dla transponderów bez funkcji kodu SI.
5. Interrogatory modu S, jeśli działają z kodem II i jeśli pozwala na to odpowiedni parametr operacyjny, mogą być konfigurowane przez użytkownika, tak aby:
  - nie blokowały transponderów niezgłaszających funkcji SI w swoim raporcie funkcji łącza danych lub niemogących zgłosić swojej funkcji łącza danych, lub
  - stosowały blokowanie przerywane transponderów niezgłaszających funkcji SI w swoim raporcie funkcji łącza danych lub niemogących zgłosić swojej funkcji łącza danych.
6. W przypadku gdy stosowanie kodu jest uruchomione, konfiguracje blokowania nie są uwzględniane dla transponderów bez funkcji kodu SI.

ZAŁĄCZNIK IV

Część A: Wymogi w zakresie oceny zgodności lub przydatności do wykorzystania składników systemów, o których mowa w art. 10

1. Działania weryfikacyjne wykazują zgodność składników wykorzystywanych przez protokoły blokujące kod SI oraz stosowania kodu II/SI z wymogami w zakresie interoperacyjności i osiągnięć, określonymi niniejszym rozporządzeniem, lub przydatność tych składników do wykorzystania podczas użytkowania w warunkach badawczych.
2. Zastosowanie modułu opisanego w części B przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela mającego siedzibę we Wspólnocie uważa się za odpowiednią procedurę oceny zgodności do celów zapewnienia i zgłoszenia zgodności składników. Dopuszcza się także równoważne lub bardziej rygorystyczne procedury.

Część B: Moduł wewnętrznej kontroli produkcji

1. Niniejszy moduł opisuje procedurę, za pomocą której producent lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę we Wspólnocie, który spełnia zobowiązania ustanowione w pkt 2, zapewnia i deklaruje, że przedmiotowe składniki spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę we Wspólnocie muszą sporządzić pisemną deklarację zgodności lub przydatności do wykorzystania zgodnie z pkt 3 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 552/2004.
2. Producent musi sporządzić dokumentację techniczną opisaną w pkt 4, po czym on sam lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę we Wspólnocie musi ją przechowywać przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego składnika, do dyspozycji właściwych organów krajowych, na potrzeby przeprowadzanych przez nie kontroli oraz do dyspozycji instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej, które wprowadzają te składniki do swoich systemów. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę we Wspólnocie informuje państwa członkowskie o tym, gdzie i jak udostępniana jest powyższa dokumentacja techniczna.
3. Jeśli producent nie ma siedziby we Wspólnocie, wyznacza on osobę(-y), która(-e) wprowadza(-ją) składniki na rynek Wspólnoty. Taka osoba lub takie osoby informuje(-ą) państwa członkowskie o tym, gdzie i jak udostępniana jest powyższa dokumentacja techniczna.
4. Dokumentacja techniczna musi umożliwiać ocenę zgodności składników z wymogami niniejszego rozporządzenia. Musi ona obejmować projektowanie, wytwarzanie i działanie składników w zakresie odpowiednim dla takiej oceny.
5. Producent bądź jego upoważniony przedstawiciel muszą przechowywać kopię deklaracji zgodności lub przydatności do wykorzystania wraz z dokumentacją techniczną.

ZAŁĄCZNIK V

Warunki, o których mowa w art. 11

1. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej musi w ramach swoich struktur stosować metody sprawozdawczości zapewniające i wykazujące bezstronność i niezależność ocen w odniesieniu do czynności sprawdzających.
  2. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej musi zagwarantować przeprowadzenie czynności sprawdzających przez członków jej personelu zaangażowanych w proces weryfikacji, z zachowaniem najwyższego stopnia uczciwości zawodowej i zastosowaniem możliwie najwyższej wiedzy fachowej; nie mogą oni podlegać jakimkolwiek naciskom ani bodźcom, w szczególności natury finansowej, które mogłyby mieć wpływ na ich osąd lub wyniki przeprowadzanych przez nich kontroli, w szczególności naciskom bądź bodźcom stwarzanym przez osoby lub grupy osób, których dotyczyć będą wyniki prowadzonych czynności sprawdzających.
  3. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej musi zagwarantować członkom swojego personelu zaangażowanym w proces weryfikacji dostęp do sprzętu umożliwiającego im prawidłowe przeprowadzenie wymaganych czynności sprawdzających.
  4. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej musi zagwarantować posiadanie przez członków jej personelu zaangażowanych w procesy weryfikacji rzetelnego wykszolenia technicznego i zawodowego, wystarczającej znajomości wymogów w zakresie weryfikacji, jaką mają przeprowadzić, odpowiedniego doświadczenia w prowadzeniu takich działań, a także umiejętności sporządzenia deklaracji, rejestrów i sprawozdań potwierdzających przeprowadzenie weryfikacji.
  5. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej musi zagwarantować zachowanie bezstronności w trakcie czynności sprawdzających przez członków swojego personelu zaangażowanych w procesy weryfikacji. Ich wynagrodzenie nie może zależeć od liczby przeprowadzonych kontroli ani od ich wyników.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Część A: Wymogi w zakresie weryfikacji systemów, o której mowa w art. 11 ust. 1

1. Weryfikacja systemów wykazuje zgodność tych systemów z wymogami w zakresie interoperacyjności, osiągow, trybu awaryjnego i bezpieczeństwa, określonymi niniejszym rozporządzeniem, w warunkach badawczych odzwierciedlających kontekst eksploatacyjny tych systemów. W szczególności weryfikacja interogatorów modu S wykazuje:
  - prawidłowe działanie za pomocą kodu SI, w tym za pomocą kodu II/SI,
  - że kombinacja systemów nadzorowania konfliktów IC i/lub procedur, a także tryb awaryjny ograniczają w odpowiedni sposób zagrożenia związane z konfliktami IC,
  - że tryb awaryjny nie pozostaje w sprzeczności z planem przydziału IC.
2. Weryfikację systemów określonych w art. 1 ust. 2 przeprowadza się zgodnie z odpowiednimi i uznanymi praktykami badawczymi.
3. Narzędzia stosowane przy weryfikacji systemów określonych w art. 1 ust. 2 spełniają odpowiednie funkcje.
4. W wyniku weryfikacji systemów określonych w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia powstaje dokumentacja techniczna wymagana na podstawie pkt 3 załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 552/2004, a także następujące dokumenty:
  - opis procesu wdrażania,
  - sprawozdanie z inspekcji i badań przeprowadzonych przed uruchomieniem systemu.
5. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zarządza czynnościami sprawdzającymi, a w szczególności:
  - określa odpowiednie operacyjno-techniczne warunki badawcze odzwierciedlające środowisko eksploatacyjne,
  - sprawdza, czy plan badań opisuje zintegrowanie systemów, określonych w art. 1 ust. 2, w ramach warunków badawczych,
  - sprawdza, czy plan badań w pełni uwzględnia obowiązujące wymogi w zakresie interoperacyjności, osiągow, trybu awaryjnego i bezpieczeństwa, określone niniejszym rozporządzeniem,
  - zapewnia zgodność i jakość dokumentacji technicznej oraz planu badań,
  - planuje organizację badań, personel, instalację i konfigurację platformy badawczej,
  - przeprowadza inspekcje i badania zgodnie z planem badań,
  - przygotowuje sprawozdanie z wyników inspekcji i badań.
6. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej zapewnia zgodność systemów określonych w art. 1 ust. 2, użytkowanych w eksploatacyjnych warunkach badawczych, z wymogami w zakresie interoperacyjności, osiągow, trybu awaryjnego i bezpieczeństwa, określonymi niniejszym rozporządzeniem.
7. Po pomyślnym zakończeniu weryfikacji zgodności instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej sporządzają deklarację weryfikacji WE systemu i przedkładają ją krajowemu organowi nadzorującemu wraz z dokumentacją techniczną wymaganą na podstawie art. 6 rozporządzenia (WE) nr 552/2004.

Część B: Wymogi w zakresie weryfikacji systemów, o której mowa w art. 11 ust. 2

1. Weryfikacja systemów wykazuje zgodność tych systemów z wymogami w zakresie interoperacyjności, osiągow, spójności i bezpieczeństwa, określonymi niniejszym rozporządzeniem, w warunkach badawczych odzwierciedlających kontekst operacyjny tych systemów. W szczególności weryfikacja interogatorów modu S wykazuje:
  - prawidłowe działanie za pomocą kodu SI, w tym za pomocą kodu II/SI,

- że kombinacja systemów nadzorowania konfliktów IC i trybu awaryjnego ogranicza w odpowiedni sposób zagrożenia związane z konfliktami IC,
  - że tryb awaryjny nie pozostaje w sprzeczności z planem przydziału IC.
2. Weryfikację systemów określonych w art. 1 ust. 2 przeprowadza się zgodnie z odpowiednimi i uznanymi praktykami badawczymi.
  3. Narzędzia stosowane przy weryfikacji systemów określonych w art. 1 ust. 2 spełniają odpowiednie funkcje.
  4. W wyniku weryfikacji systemów określonych w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia powstaje dokumentacja techniczna wymagana na podstawie pkt 3 załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 552/2004, a także następujące dokumenty:
    - opis procesu wdrażania,
    - sprawozdanie z inspekcji i badań przeprowadzonych przed uruchomieniem systemu.
  5. Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej określa odpowiednie operacyjno-techniczne warunki badawcze odzwierciedlające środowisko eksploatacyjne i zleca wykonanie czynności sprawdzających jednostce notyfikowanej.
  6. Weryfikacją zarządza jednostka notyfikowana, która w szczególności:
    - określa odpowiednie operacyjno-techniczne warunki badawcze odzwierciedlające środowisko eksploatacyjne,
    - sprawdza, czy plan badań opisuje zintegrowanie systemów, określonych w art. 1 ust. 2, w ramach warunków badawczych,
    - sprawdza, czy plan badań w pełni uwzględnia obowiązujące wymogi w zakresie interoperacyjności, osiągow, trybu awaryjnego i bezpieczeństwa, określone niniejszym rozporządzeniem,
    - zapewnia zgodność i jakość dokumentacji technicznej oraz planu badań,
    - planuje organizację badań, personel, instalację i konfigurację platformy badawczej,
    - przeprowadza inspekcje i badania zgodnie z planem badań,
    - przygotowuje sprawozdanie z wyników inspekcji i badań.
  7. Jednostka notyfikowana zapewnia wdrożenie wymiany informacji na potrzeby procesu przydziału i stosowania kodów interogatorów modu S w ramach systemów użytkowanych w symulowanych warunkach badawczych, w sposób zgodny z wymogami w zakresie interoperacyjności, osiągow, trybu awaryjnego i bezpieczeństwa określonymi niniejszym rozporządzeniem.
  8. Po pomyślnym zakończeniu czynności sprawdzających jednostka notyfikowana sporządza świadectwo zgodności odnośnie do przeprowadzonych czynności sprawdzających.
  9. Następnie instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej sporządza deklarację weryfikacji WE systemu i przedkłada ją krajowemu organowi nadzorującemu wraz z dokumentacją techniczną wymaganą na podstawie art. 6 rozporządzenia (WE) nr 552/2004.
-

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 21 maja 2008 r.

w sprawie podpisania oraz tymczasowego stosowania Umowy między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych

(2009/302/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 5 czerwca 2003 r. Rada upoważniła Komisję do otwarcia negocjacji z krajami trzecimi w sprawie zastąpienia pewnych postanowień obecnie obowiązujących umów dwustronnych umową wspólnotową.
- (2) W imieniu Wspólnoty Komisja wynegocjowała umowę z Pakistanem dotyczącą pewnych aspektów przewozów lotniczych zgodnie z mechanizmami i wytycznymi zawartymi w załączniku do decyzji z 5 czerwca 2003 r. upoważniającej Komisję do otwarcia negocjacji z krajami trzecimi w sprawie zastąpienia pewnych przepisów istniejących w umowach dwustronnych umową wspólnotową.
- (3) Z zastrzeżeniem możliwości zawarcia wspomnianej umowy w późniejszym terminie, wynegocjowana przez Komisję umowa powinna zostać podpisana i być tymczasowo stosowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty podpisanie Umowy między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych, z zastrzeżeniem decyzji Rady dotyczącej zawarcia tej umowy.

Tekst umowy załączony jest do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem możliwości zawarcia umowy w późniejszym terminie, niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób uprawnionych do podpisania umowy w imieniu Wspólnoty.

Artykuł 3

Do czasu wejścia w życie umowy będzie ona stosowana tymczasowo od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym strony wzajemnie notyfikowały zamknięcie procedur koniecznych do tego celu.

Artykuł 4

Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do dokonania notyfikacji przewidzianej w art. 8 ust. 2 umowy.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 maja 2008 r.

W imieniu Rady
M. ZVER
Przewodniczący

UMOWA**między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

ISLAMSKA REPUBLIKA PAKISTANU (zwana dalej „Pakistanem”),

z drugiej strony,

(zwane dalej „stronami”),

STWIERDZAJĄC, że niektóre postanowienia dwustronnych umów o komunikacji lotniczej zawartych między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Islamską Republiką Pakistanu należy dostosować do wymogów prawa wspólnotowego,

STWIERDZAJĄC, że Wspólnota Europejska ma wyłączną kompetencję w zakresie pewnych aspektów, które mogą być włączane do dwustronnych umów o komunikacji lotniczej między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a państwami trzecimi,

STWIERDZAJĄC, że wspólnotowi przewoźnicy lotniczy ustanowieni w państwie członkowskim mają prawo do niedyskryminacyjnego dostępu do tras lotniczych między tym państwem członkowskim a państwami trzecimi na mocy prawa wspólnotowego,

UWZGLĘDNIAJĄC umowy między Wspólnotą Europejską a czterema państwami europejskimi wymienionymi w załączniku III, przewidujące dla obywateli tych państw możliwość nabywania prawa własności przewoźników lotniczych koncesjonowanych zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej,

UZNAJĄC, że wszystkie kwestie dotyczące dwustronnych umów o komunikacji lotniczej między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Islamską Republiką Pakistanu muszą być zgodne z prawem stron celem ustanowienia solidnej podstawy prawnej dla wykonywania przewozów lotniczych między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu, a także w celu zachowania ciągłości takich przewozów lotniczych,

STWIERDZAJĄC, że niniejsza umowa nie musi wpływać na te postanowienia dwustronnych umów o komunikacji lotniczej między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Islamską Republiką Pakistanu, które są zgodne z prawem Wspólnoty Europejskiej i prawem pakistańskim,

UZNAJĄC, że postanowienia dwustronnych umów o komunikacji lotniczej zawartych między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Islamską Republiką Pakistanu, które (i) wymagają zawierania umów pomiędzy przedsiębiorstwami, podejmowania decyzji przez stowarzyszenia przedsiębiorstw lub stosowania uzgodnionych praktyk uniemożliwiających, zakłócających lub ograniczających konkurencję między przewoźnikami lotniczymi na danych trasach, bądź faworyzują wymienione rozwiązania; lub (ii) wzmacniają skutki wszelkich takich umów, decyzji lub uzgodnionych praktyk; lub (iii) przenoszą na przewoźników lotniczych lub inne prywatne podmioty gospodarcze odpowiedzialność za podjęcie środków zapobiegających, ograniczających lub zakłócających konkurencję między przewoźnikami lotniczymi na danych trasach, mogą uniemożliwić skuteczne działanie reguł konkurencji mających zastosowanie do przedsiębiorstw,

STWIERDZAJĄC, że celem niniejszej umowy między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu nie jest zwiększenie ogólnej wielkości przewozów lotniczych między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu ani naruszenie równowagi między wspólnotowymi przewoźnikami lotniczymi a przewoźnikami lotniczymi z Islamskiej Republiki Pakistanu, ani też zmiana postanowień obecnie obowiązujących umów dwustronnych o komunikacji lotniczej w zakresie praw przewozowych,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

1. Dla celów niniejszej umowy określenie „państwa członkowskie” oznacza państwa członkowskie Wspólnoty Europejskiej.

2. Zawarte w umowach wymienionych w załączniku I odniesienia do obywateli państwa członkowskiego będącego stroną takiej umowy są rozumiane jako odniesienia do obywateli państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

3. Zawarte w umowach wymienionych w załączniku I odniesienia do przewoźników lotniczych lub przedsiębiorstw lotniczych pochodzących z państwa członkowskiego będącego stroną takiej umowy są rozumiane jako odniesienia do przewoźników lotniczych bądź przedsiębiorstw lotniczych wyznaczonych przez to państwo członkowskie.

Artykuł 2

Wyznaczenie przez państwo członkowskie

1. Postanowienia zawarte w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu mają pierwszeństwo przed odpowiednimi postanowieniami zawartymi w artykułach wymienionych odpowiednio w załączniku II lit. a) i b) w odniesieniu do, odpowiednio, wyznaczenia przez zainteresowane państwo członkowskie przewoźnika lotniczego, jego upoważnień oraz zezwoleń wydanych przez Islamską Republikę Pakistanu oraz odmowy, cofnięcia, zawieszenia lub ograniczenia wspomnianych upoważnień lub zezwoleń wydanych przewoźnikowi lotniczemu.

2. Po otrzymaniu wyznaczenia dokonanego przez państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej, Islamska Republika Pakistanu wyda właściwe upoważnienia i zezwolenia w najkrótszym przewidzianym przez procedury terminie, pod warunkiem że:

- i) przewoźnik lotniczy jest ustanowiony na terytorium wyznaczającego państwa członkowskiego zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, oraz posiada ważną koncesję wydaną przez państwo członkowskie zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej; oraz
- ii) państwo członkowskie odpowiedzialne za wydanie certyfikatu przewoźnika lotniczego sprawuje i utrzymuje skuteczną kontrolę regulacyjną nad przewoźnikiem lotniczym, a w wyznaczeniu jest wyraźnie określona właściwa władza lotnicza; oraz
- iii) przewoźnik lotniczy jest własnością bezpośrednio bądź poprzez pakiet większościowy i znajduje się pod skuteczną kontrolą państw członkowskich lub obywateli państw członkowskich, lub innych państw wymienionych w załączniku III lub obywateli tych innych państw; oraz

iv) głównym miejscem prowadzenia działalności przez przewoźnika lotniczego jest terytorium państwa członkowskiego, które wydało mu ważną koncesję.

3. Islamska Republika Pakistanu może odmówić, cofnąć, zawiesić lub ograniczyć upoważnienia lub zezwolenia wydane przewoźnikowi lotniczemu wyznaczonemu przez państwo członkowskie, jeżeli:

- i) przewoźnik lotniczy nie jest ustanowiony na terytorium wyznaczającego państwa członkowskiego zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, lub nie posiada ważnej koncesji wydanej zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej; lub
- ii) państwo członkowskie odpowiedzialne za wydanie certyfikatu przewoźnika lotniczego nie sprawuje lub nie utrzymuje skutecznej kontroli regulacyjnej nad przewoźnikiem lotniczym, lub w wyznaczeniu nie jest wyraźnie określona właściwa władza lotnicza; lub
- iii) przewoźnik lotniczy nie jest własnością, bezpośrednio bądź poprzez pakiet większościowy, i nie znajduje się pod skuteczną kontrolą państw członkowskich lub obywateli państw członkowskich, lub innych państw wymienionych w załączniku III lub obywateli tych innych państw; lub
- iv) głównym miejscem prowadzenia działalności przez przewoźnika lotniczego nie jest terytorium państwa członkowskiego, które wydało mu ważną koncesję; lub
- v) przewoźnik lotniczy otrzymał już zezwolenie eksploatacyjne zgodnie z umową dwustronną między Islamską Republiką Pakistanu a innym państwem członkowskim, a wykonywanie praw przewozowych zgodnie z niniejszą umową na trasie, która zawiera punkt znajdujący się na terytorium tego innego państwa członkowskiego, byłoby obejściem ograniczeń praw przewozowych nałożonych przez tę inną umowę; lub
- vi) wyznaczony przewoźnik lotniczy posiada certyfikat przewoźnika lotniczego i koncesję wydane przez państwo członkowskie, z którym Islamska Republika Pakistanu nie posiada dwustronnej umowy o komunikacji lotniczej, a przewoźnikowi koncesjonowanemu przez Islamską Republikę Pakistanu to państwo członkowskie odmówiło przyznania praw przewozowych lub związanych z nimi możliwości działań komercyjnych.

4. Wykonując swoje prawa na mocy ust. 3, Islamska Republika Pakistanu nie stosuje dyskryminacji między wspólnotowymi przewoźnikami lotniczymi ze względu na ich przynależność państwową, pod warunkiem że spełnione są powyższe wymogi.

Artykuł 3**Bezpieczeństwo**

1. Postanowienia zawarte w ust. 2 niniejszego artykułu uzupełniają odpowiednie postanowienia artykułów wymienionych w załączniku II lit. c).

2. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło przewoźnika lotniczego, nad którym kontrolę regulacyjną sprawuje i utrzymuje inne państwo członkowskie, prawa Islamskiej Republiki Pakistanu zgodnie z postanowieniami dotyczącymi bezpieczeństwa zawartymi w umowie między państwem członkowskim, które wyznaczyło danego przewoźnika lotniczego, a Islamską Republiką Pakistanu będą miały w równym stopniu zastosowanie w stosunku do przyjmowania, wykonywania lub utrzymywania norm bezpieczeństwa przez to inne państwo członkowskie, oraz w stosunku do zezwolenia eksploatacyjnego tego przewoźnika lotniczego.

Artykuł 4**Taryfy za przewóz wewnątrz Wspólnoty Europejskiej**

1. Postanowienia zawarte w ust. 2 niniejszego artykułu uzupełniają odpowiednie postanowienia artykułów wymienionych w załączniku II lit. d).

2. Taryfy za przewóz w całości wewnątrz Wspólnoty Europejskiej, pobierane przez przewoźnika lotniczego (przewoźników lotniczych) wyznaczonego (wyznaczonych) przez Islamską Republikę Pakistanu zgodnie z umową wymienioną w załączniku I zawierającą postanowienie wymienione w załączniku II lit. d), podlegają prawu Wspólnoty Europejskiej. Prawo Wspólnoty Europejskiej jest stosowane w sposób wolny od dyskryminacji.

Artykuł 5**Zgodność z regułami konkurencji**

1. Niezależnie od jakiegokolwiek postanowienia stanowiącego inaczej, żadne postanowienia umów wymienionych w załączniku I nie mogą (i) faworyzować zawierania umów pomiędzy przedsiębiorstwami, decyzji stowarzyszeń przedsiębiorstw lub uzgodnionych praktyk uniemożliwiających, zakłócających lub ograniczających konkurencję; (ii) wzmacniać skutków wszelkich takich porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk; lub (iii) przenosić na prywatne podmioty gospodarcze odpowiedzialności za podjęcie środków uniemożliwiających, zakłócających lub ograniczających konkurencję.

2. Postanowień zawartych w umowach wymienionych w załączniku I, które są niezgodne z ust. 1 niniejszego artykułu, nie stosuje się.

Artykuł 6**Załączniki do umowy**

Załączniki do niniejszej umowy stanowią jej integralną część.

Artykuł 7**Zmiany lub poprawki**

Zmiany lub poprawki do niniejszej umowy mogą zostać dokonane przez strony w każdej chwili za ich obopólną zgodą. Każda ze stron może w każdej chwili wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie konsultacji mających na celu zmianę lub wprowadzenie poprawek do niniejszej umowy za obopólną zgodą, a druga strona udzieli odpowiedzi na taki wniosek najpóźniej w ciągu 60 (sześćdziesięciu) dni od złożenia wniosku o przeprowadzenie konsultacji.

Artykuł 8**Wejście w życie i tymczasowe stosowanie**

1. Niniejsza umowa wchodzi w życie po dokonaniu przez strony wzajemnej pisemnej notyfikacji zakończenia ich wewnętrznych procedur niezbędnych do wejścia w życie umowy.

2. Nie naruszając postanowień ust. 1, strony zgadzają się na tymczasowe stosowanie niniejszej umowy od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym strony dokonały wzajemnej notyfikacji zakończenia niezbędnych w tym celu procedur.

3. Umowy oraz inne ustalenia między państwami członkowskimi a Islamską Republiką Pakistanu, które w dniu podpisania niniejszej umowy nie weszły jeszcze w życie i nie są tymczasowo stosowane, zostały wymienione w załączniku I lit. b). Niniejszą umowę stosuje się do wszystkich takich umów i ustaleń z dniem ich wejścia w życie lub z dniem rozpoczęcia ich tymczasowego stosowania.

Artykuł 9**Wygaśnięcie**

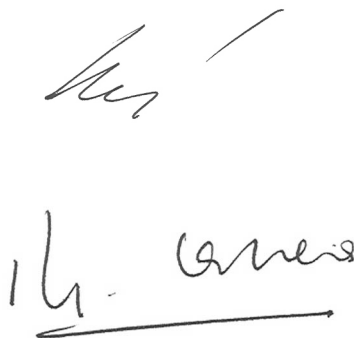
1. W przypadku wygaśnięcia umowy wymienionej w załączniku I, jednocześnie wygasają wszystkie postanowienia niniejszej umowy mające zastosowanie do danej umowy wymienionej w załączniku I.

2. W przypadku wygaśnięcia wszystkich umów wymienionych w załączniku I, jednocześnie wygasa niniejsza umowa.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani odpowiednio upoważnieni podpisali niniejszą umowę.

Sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach w Brukseli dnia dwudziestego czwartego lutego roku dwa tysiące dziewiątego w językach: angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim.

За Европейската общност
 Por la Comunidad Europea
 Za Evropské společenství
 For Det Europæiske Fællesskab
 Für die Europäische Gemeinschaft
 Euroopa Ühenduse nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
 For the European Community
 Pour la Communauté européenne
 Per la Comunità europea
 Eiropas Kopienas vārdā
 Europos bendrijos vardu
 Az Európai Közösség részéről
 Ghall-Komunità Ewropea
 Voor de Europese Gemeenschap
 W imieniu Wspólnoty Europejskiej
 Pela Comunidade Europeia
 Pentru Comunitatea Europeană
 Za Európske spoločenstvo
 Za Evropsko skupnost
 Euroopan yhteisön puolesta
 För Europeiska gemenskapen

За Ислямска република Пакистан
 Por la República Islámica de Pakistán
 Za Pákistánskou islámskou republiku
 For Den Islamiske Republik Pakistan
 Für die Islamische Republik Pakistan
 Pakistani Islamivabariigi nimel
 Για την Ισλαμική Δημοκρατία του Πακιστάν
 For the Islamic Republic of Pakistan
 Pour la République islamique du Pakistan
 Per la Repubblica islamica del Pakistan
 Pakistānas Islāma Republikas vārdā
 Pakistano Islamo Respublikos vardu
 A Pakisztáni Iszlám Köztársaság részéről
 Ghar-Repubblika Iżlamika tal-Pakistan
 Voor de Islamitische Republiek Pakistan
 W imieniu Islamskiej Republiki Pakistanu
 Pela República Islâmica do Paquistão
 Pentru Republica Islamică Pakistan
 Za Pakistanskú islamskú republiku
 Za Islamsko republiko Pakistan
 Pakistanin islamilaisen tasavallan puolesta
 För Islamiska republiken Pakistan

ZAŁĄCZNIK I

Tymczasowy wykaz umów, o których mowa w art. 1 niniejszej umowy

a) Umowy o komunikacji lotniczej między Islamską Republiką Pakistanu a państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, które w dniu podpisania niniejszej umowy były zawarte, podpisane lub tymczasowo stosowane:

— Umowa między rządem federalnym Austrii a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Rawalpindi dnia 28 maja 1971 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Austria”,

ostatnio zmieniona protokołem ustaleń sporządzonym w Islamabadzie dnia 27 września 2006 r., zwanym dalej w załączniku II „protokołem ustaleń Pakistan-Austria”,

— Umowa między rządem Ludowej Republiki Bułgarii a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Islamabadzie dnia 22 października 1969 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Bułgaria”,

— Umowa między rządem Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Pradze dnia 2 września 1969 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Republika Czeska”,

— projekt Umowy między rządem Królestwa Danii a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej parafowany w Oslo dnia 23 marca 1999 r. zwany dalej w załączniku II „projektem umowy Pakistan-Dania”,

uzupełniony projektem protokołu ustaleń pomiędzy państwami skandynawskimi a Pakistanem parafowanym w Oslo 23 marca 1999 r.,

— Umowa między rządem Republiki Francuskiej a rządem Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Karaczi dnia 31 lipca 1950 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Francja”,

zmieniona w drodze wymiany not z dnia 29 sierpnia oraz 20 i 31 października 1960 r.,

zmieniona w drodze wymiany not z dnia 2 i 9 lipca 1974 r.,

— Umowa w sprawie transportu lotniczego między Republiką Federalną Niemiec a Pakistanem, sporządzona w Bonn dnia 20 lipca 1960 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Niemcy”,

umowa powinna być odczytywana w zestawieniu z uzgodnionym protokołem sporządzonym w Bonn dnia 12 listopada 1998 r.,

— Umowa o komunikacji lotniczej między rządem Republiki Greckiej a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu, sporządzona w Atenach dnia 15 listopada 2005 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Grecja”,

— Umowa między rządem Węgierskiej Republiki Ludowej a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Budapeszcie dnia 11 maja 1977 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Węgry”,

— Umowa między rządem Republiki Włoskiej a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Rzymie dnia 5 października 1957 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Włochy”,

zmieniona protokołem ustaleń sporządzonym w Rzymie dnia 16 stycznia 1974 r.,

ostatnio zmieniona protokołem ustaleń sporządzonym w Rzymie dnia 24 marca 2004 r.,

— Umowa między rządem Republiką Malty a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Valletcie dnia 25 kwietnia 1975 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Malta”,

- Umowa między rządem Królestwa Niderlandów a rządem Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Karaczi dnia 17 lipca 1952 r.,
zmieniona uzgodnionym protokołem sporządzonym w Hadze dnia 27 kwietnia 1995 r.,
zmieniona uzgodnionym protokołem sporządzonym w Hadze dnia 28 czerwca 1995 r.,
zmieniona protokołem ustaleń sporządzonym w Bhurban dnia 16 listopada 1995 r.,
  - projekt Umowy o komunikacji lotniczej między rządem Królestwa Niderlandów a rządem Pakistanu sporządzony w Bhurban dnia 16 listopada 1995 r., zwany dalej w załączniku II „projektem umowy Pakistan-Niderlandy”,
zmieniony uzgodnionym protokołem sporządzonym w Hadze dnia 25 marca 1997 r.,
ostatnio zmieniony poufnym protokołem ustaleń sporządzonym w Karaczi dnia 28 listopada 1998 r.,
  - Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Rawalpindi dnia 30 października 1970 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Polska”,
  - Umowa między rządem Islamskiej Republiki Pakistanu a rządem Portugalii o komunikacji lotniczej, sporządzona w Karaczi dnia 7 czerwca 1958 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Portugalia”,
  - Umowa w sprawie transportu lotniczego między rządem Islamskiej Republiki Pakistanu a rządem Królestwa Hiszpanii, sporządzona w Madrycie dnia 19 czerwca 1979 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Hiszpania”,
zmieniona w drodze wymiany not z dnia 20 i 29 lipca 1988 r.,
  - Umowa między rządem Socjalistycznej Republiki Rumunii a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Rawalpindi dnia 9 stycznia 1973 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Rumunia”,
  - projekt Umowy o komunikacji lotniczej między rządem Królestwa Szwecji a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu paraflowany w Oslo dnia 23 marca 1999 r., zwany dalej w załączniku II „projektem umowy Pakistan-Szwecja”,
uzupełniony projektem protokołu ustaleń pomiędzy państwami skandynawskimi a Pakistanem paraflowanym w Oslo 23 marca 1999 r.,
  - Umowa między rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej a rządem Islamskiej Republiki Pakistanu o komunikacji lotniczej, sporządzona w Karaczi dnia 14 września 1999 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Zjednoczone Królestwo”,
zmieniona protokołem ustaleń sporządzonym w Londynie dnia 9 lutego 2000 r.
- b) Umowy o komunikacji lotniczej i inne porozumienia paraflowane lub podpisane między rządem Islamskiej Republiki Pakistanu a państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, które w dniu podpisania niniejszej umowy nie weszły jeszcze w życie bądź nie były tymczasowo stosowane:
- Umowa między rządem Islamskiej Republiki Pakistanu a rządem Wielkiego Księstwa Luksemburga o komunikacji lotniczej, paraflowana w Karaczi dnia 14 października 1997 r., zwana dalej w załączniku II „umową Pakistan-Luksemburg”,
uzupełniona protokołem ustaleń podpisanym w Karaczi dnia 14 października 1997 r.
-

ZAŁĄCZNIK II

Tymczasowy wykaz artykułów zawartych w umowach wymienionych w załączniku I, o których mowa w artykułach od 2 do 4 niniejszej umowy

a) Wyznaczenie przez państwo członkowskie:

- artykuł 3 umowy Pakistan-Austria oraz art. 2a protokołu ustaleń Pakistan-Austria sporządzonego w Islamabadzie dnia 27 września 2006 r.,
- artykuł III umowy Pakistan-Bułgaria,
- artykuł III umowy Pakistan-Republika Czeska,
- artykuł 3 projektu umowy Pakistan-Dania,
- artykuł 2 umowy Pakistan-Francja,
- artykuł 3 umowy Pakistan-Niemcy,
- artykuł 3 umowy Pakistan-Grecja,
- artykuł 3 umowy Pakistan-Węgry,
- artykuł II umowy Pakistan-Włochy,
- artykuł 3 umowy Pakistan-Malta,
- artykuł 4 projektu umowy Pakistan-Niderlandy,
- artykuł III umowy Pakistan-Polska,
- artykuł II umowy Pakistan-Portugalia,
- artykuł III umowy Pakistan-Rumunia,
- artykuł 3 umowy Pakistan-Hiszpania,
- artykuł 3 projektu umowy Pakistan-Szwecja,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Zjednoczone Królestwo.

b) Odmowa, cofnięcie, zawieszenie lub ograniczenie upoważnień lub zezwoleń:

- artykuł 4 umowy Pakistan-Austria oraz art. 2b protokołu ustaleń Pakistan-Austria,
- artykuł IV umowy Pakistan-Bułgaria,
- artykuł IV umowy Pakistan-Republika Czeska,
- artykuł 4 projektu umowy Pakistan-Dania,
- artykuł 2 umowy Pakistan-Francja,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Niemcy,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Grecja,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Węgry,
- artykuł VIII umowy Pakistan-Włochy,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Luksemburg,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Malta,
- artykuł 5 projektu umowy Pakistan-Niderlandy,
- artykuł IV umowy Pakistan-Polska,
- artykuł VIII umowy Pakistan-Portugalia,
- artykuł IV umowy Pakistan-Rumunia,
- artykuł 4 umowy Pakistan-Hiszpania,
- artykuł 4 projektu umowy Pakistan-Szwecja,
- artykuł 5 umowy Pakistan-Zjednoczone Królestwo.

c) Bezpieczeństwo:

- załącznik D do protokołu ustaleń Pakistan-Austria,
- artykuł V umowy Pakistan-Bułgaria,
- artykuł V umowy Pakistan-Republika Czeska,
- artykuł 16 projektu umowy Pakistan-Dania,
- artykuł 8 umowy Pakistan-Grecja,
- artykuł 5 umowy Pakistan-Węgry,
- artykuł II umowy Pakistan-Włochy,
- artykuł 6 umowy Pakistan-Luksemburg,
- artykuł 5 umowy Pakistan-Malta,
- dodatek II do uzgodnionego protokołu Pakistan-Niderlandy z dnia 25 marca 1997 r.,
- artykuł V umowy Pakistan-Rumunia,
- artykuł 5 umowy Pakistan-Hiszpania,
- artykuł 16 projektu umowy Pakistan-Szwecja.

d) Taryfy za przewóz wewnątrz Wspólnoty Europejskiej:

- artykuł 9 umowy Pakistan-Austria,
  - artykuł VIII umowy Pakistan-Bułgaria,
  - artykuł VIII umowy Pakistan-Republika Czeska,
  - artykuł 11 projektu umowy Pakistan-Dania,
  - artykuł 6 umowy Pakistan-Francja,
  - załącznik 4 do uzgodnionego protokołu sporządzonego w Bonn dnia 12 listopada 1998 r. – stosowanego tymczasowo w ramach umowy Pakistan-Niemcy,
  - artykuł 13 umowy Pakistan-Grecja,
  - artykuł 9 umowy Pakistan-Węgry,
  - artykuł VI umowy Pakistan-Włochy,
  - artykuł 10 umowy Pakistan-Luksemburg,
  - artykuł 9 umowy Pakistan-Malta,
  - artykuł 6 projektu umowy Pakistan-Niderlandy,
  - artykuł VIII umowy Pakistan-Polska,
  - artykuł VI umowy Pakistan-Portugalia,
  - artykuł IX umowy Pakistan-Rumunia,
  - artykuł 9 umowy Pakistan-Hiszpania,
  - artykuł 11 projektu umowy Pakistan-Szwecja,
  - artykuł 7 umowy Pakistan-Zjednoczone Królestwo.
-

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz innych państw, o których mowa w art. 2 niniejszej umowy

- a) Republika Islandii (zgodnie z Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
  - b) Księstwo Liechtensteinu (zgodnie z Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
  - c) Królestwo Norwegii (zgodnie z Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
  - d) Konfederacja Szwajcarska (zgodnie z Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską o transporcie lotniczym).
-

KONFERENCJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 25 marca 2009 r.

dotycząca mianowania dwóch sędziów Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(2009/303/WE, Euratom)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 223,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 139,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z przepisami Traktatów co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego i składu rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.
- (2) Na okres od dnia 7 października 2009 r. do dnia 6 października 2015 r. należało mianować trzynastu sędziów i czterech rzeczników generalnych.
- (3) W dniu 25 lutego 2009 r. konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich mianowała na wyżej wymieniony okres jedenastu sędziów i czterech rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

- (4) Aby zakończyć częściowe odnowienie składu sędziowskiego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, rządy państw członkowskich powinny jeszcze mianować dwóch sędziów, których obecna kadencja wygasa w dniu 6 października 2009 r.,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Pan Marko ILEŠIČ i pani Camelia TOADER zostają niniejszym mianowani sędziami Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na okres od dnia 7 października 2009 r. do dnia 6 października 2015 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 marca 2009 r.

M. VICENOVÁ
Przewodniczący

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 marca 2009 r.

w sprawie mianowania dwunastu członków Europejskiego Komitetu Doradczego ds. Statystyki

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/304/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 234/2008/WE z dnia 11 marca 2008 r. ustanawiającą Europejski Komitet Doradczy ds. Statystyki i uchylającą decyzję Rady 91/116/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 1 lit. a),

po konsultacji z Radą,

po konsultacji z Parlamentem Europejskim,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Komitet Doradczy ds. Statystyki liczy 24 członków.
- (2) Zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji nr 234/2008/WE dwunastu członków mianowanych jest przez Komisję po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego oraz Rady.
- (3) Państwa członkowskie przekazały Komisji listę kandydatów o powszechnie uznanych kompetencjach w dziedzinie statystyki.

- (4) Komisja dokłada starań, aby dwunastu mianowanych członków stanowiło odpowiednią reprezentację użytkowników, respondentów i innych stron zainteresowanych w dziedzinie statystyki europejskiej (z uwzględnieniem społeczności naukowej, partnerów społecznych oraz społeczeństwa obywatelskiego),

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym mianuje się osoby wymienione w załączniku na członków Europejskiego Komitetu Doradczego ds. Statystyki na okres pięciu lat.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 marca 2009 r.

W imieniu Komisji

Joaquín ALMUNIA

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 73 z 15.3.2008, s. 13.

ZAŁĄCZNIK

Karl Andrea FEMRELL

Ladislav KABÁT

Lea KAUPPI

Irena E. KOTOWSKA

Denise Anne LIEVESLEY

Hristina MITREVA

Luca PAOLAZZI

Robert ROCHEFORT

Julio RODRÍGUEZ LÓPEZ

Ineke STOOP

Hartmut TOFAUTE

Brendan WALSH
